

ANADOLU ATEŞİ (Miyase Sertbarut)

I.BÖLÜM

KİŞİLER

ANNE (45-50 yaşlarında)

ŞEFİKA (25-26 yaşlarında)

RIZA (8-9 yaşlarında)

ZELİHA (8-9 yaşlarında)

ÖMER (8-9 yaşlarında)

MEMDUH BEY (25-30 yaşlarında)

I. ADAM

II. ADAM

BİR KADIN

HALİDE EDİP

BİR GENÇ

EFEKT : GİRİŞ MÜZİĞİ

HIZLA AÇILIP ÇARPILARAK KA

PANAN BİR KAPI

ANNE : Evladım kaçtır söylüyorum, çarpma şu kapıları.

ŞEFİKA : Anlaşılan yine heyecanlı bir şeyler olmuş. Ne oldu Rıza? Kurbağaların en fazla kaç metre zıplayabildiğini mi keşfettin?

RIZA : Hayır hala. Bahçede bir kertenkele bulduk.

ANNE : Öyle mi? Büyük müydü bari?

RIZA : Önce büyüktü, ama sonra küçüldü.

ŞEFİKA : Ne diyorsun sen Rıza? Önce büyük olan bir şey sonra nasıl küçülür?

RIZA : Kuyruğunu kopardık, onun için öyle oldu.

ANNE : Ayıp size, çok ayıp! Yazık değil mi? Niçin eziyet ettiniz hayvana? Bu gece rüyana girerse görürsün.

RIZA : Sahiden rüyama girer mi anne?

ANNE : Girer ya... Ben de küçükken bir kurbağaya taş atmıştım da yaralanmıştı, sonra hep rüyama girip beni korkuttu.

RIZA : Ama Ömer dedi ki kuyruk yeniden çıkarmış. Kuyruğu yine uzar değil mi hala?

ŞEFİKA : Bilmiyorum Rıza'cığım, ama koparmasaydınız iyi olurdu.

RIZA : Gidip yapıştırayım mı?

ANNE : Bir daha bulamazsın onu, çoktan kaçmıştır, hem kopan kuyruk yapışır mı hiç? Artık olan olmuş. Bir daha yapma oldu mu oğlum?

RIZA : Peki anne! Ben gidip oynayacağım.

EFEKT : AYAK SESLERİ UZAKLAŞIR

ŞEFİKA : Çocukluk ne garip değil mi yenge? Bazı oyunların sonuçta nasıl kötü bir duruma yol açabileceğini düşünemiyorlar.

ANNE : Çocuk akli işte, yapıştırmayı denemese bari.

ŞEFİKA : Kertenkelenin kopan kuyruğu bana ne düşündürdü biliyor musun yenge? Bizim memleketin halini.

ANNE : Ayıp Şefika, koskoca vatan toprağını bir kertenkeleye nasıl benzetirsin!

ŞEFİKA : (ÜZGÜN) Düşünsene yenge, o geniş topraklardan ne kaldı geriye? Şimdi elimizdekini de paylaşmaya çalışıyorlar. Biz de kertenkele gibi her saldırıda kuyruğu bırakıp savuşuyoruz. Belki bir gün başımızla birlikte gövdemiz de gidecek.

ANNE : Sus sus, Allah göstermesin o günleri. İnşallah kurtulacağız bu işgalden.

ŞEFİKA : Anadolu'dan gelen haberler hiç iç açıcı değil ki, umutlanmak için yolunda giden bir şeylerin olması gerekir. İtalyanlar Antalya'daymış şimdi, ne yapıyorlarmış biliyor musun yenge,?

ANNE : Yine mi zulüm? Anlatma n'olur, içim kaldırmıyor...

ŞEFİKA : (ÖFKELİ) Zulüm değil yenge, tam tersi, halka ilaç, yiyecek, battaniye yardımı yapıyorlarmış.

ANNE : Ben de katliam yaptıklarını sandım, sanki kötü bir şeymiş gibi anlatıyorsun.

ŞEFİKA : Asıl bundan korkmak gerek yenge. Çünkü dağıttıkları unla, pirinçle, şekerle vatandaşlarımızı avlamaya çalışıyorlar. Sahipsiz kalmış bu bereketli toprakları halkı isyan ettirmeden avlamaya çalışıyorlar. Anlatılanlara göre, karış karış gezmişler oraları, tarihi eser bile aramışlar. Ormanları madenleri keşfe çıkmışlar.

ANNE : Ah! Ne olacak bu memleket söylesene Şefika, herkes bir tarafından çekiştiriyor!

Ağabeyin için de kaygılanıyorum. Rıza de çok soruyor: Babam ne zaman gelecek, babam ne zaman gelecek?.. Dilinde hep bu...

ŞEFİKA : Ben de ağabeyimle gitseydim keşke...

ANNE : Kız başına ne yararın dokunacak ki Şefika?

ŞEFİKA : Ama İstanbul'da oturup olup biteni uzaktan izlemek daha çok acı veriyor. Bana göre de işler vardır, yemeklerini yaparım, yaralarını sarar, doktora yardım ederim.

ANNE : Ama sen böyle bir eğitim almadın ki Şefika.

ŞEFİKA : Öğrenirdim yenge, ağabeyim Manisa'dan döner dönmez mutlaka danışacağım bu meseleyi.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

(BAHÇEDE ÇOCUK VE DOĞA SESLERİ)

RIZA : Bak Ömer, üsteğmen evine geliyor. Koşup selam verelim mi?

ZELİHA : Siz de ne anlarsınız sanki bu selamlaşmadan? Zaten adamcağız bütün gün selam alıp selam veriyor.

ÖMER: Sen anlamazsın Zeliha, bizim selamımız ona kuvvet veriyor.

ZELİHA : Nereden biliyorsun Ömer?

ÖMER: Kendisi söyledi.

RIZA : Zaten o bizi hep büyük insanmışız gibi görür. Her şeyi anlatır, çocuk diye hor görmez.

ZELİHA : (HEVESLİ) İyi o zaman, ben de selam vereyim, hadi koşalım.

EFEKT : ÇOCUKLARIN KOŞMASI

MEMDUH : Merhaba çocuklar! Nasılsınız?

ÇOCUKLAR : (ASKERCE) Sağ olun komutanım!

MEMDUH : Siz de sağolun çocuklar! Rahat...

EFEKT : GÜLÜŞMELER

RIZA : Bugün iyi haberleriniz var mı komutanım?

MEMDUH : Üzgünüm çocuklar! Keşke size güzel haberler getirmiş olsaydım, ama işgal sürüyor ve yayılıyor. Bugün en acısını yaşadık.

ÖMER: Ne olmuş?

ZELİHA : (ÜZGÜN) Yoksa bizim askerler yenilmiş mi?

MEMDUH : Yunanlılar...

RIZA : Ne olmuş Yunanlı'lara Memduh Amca?

MEMDUH : Söylemeye dilim varmıyor çocuklar, ama bilmelisiniz, çocuk bile olsanız ait olduğunuz bu yüce milletin başına nasıl bir felaket geldiğini anlamalısınız. Yunanlılar güzel İzmir'i işgal etmiş!

RIZA : Yaaa... Benim babam da oraya yakın bir yerdeydi. Ona bir şey olmuş mudur acaba?

MEMDUH : Dua edelim de olmamış olsun Rıza, çünkü direnen ilk iki kişi hemen şehit edilmiş.

ÖMER: Kimmiş onlar komutanım?

MEMDUH : Biri gazeteci Hasan Tahsin... Kıyıya çıkan Yunanlılara tabancayla ateş etmiş, insan gözlerinin önünde gerçekleşen haksız bir işgale dayanabilir mi?

RIZA : Diğeri kimmiş?

MEMDUH : O da askerlik şubesi başkanı Albay Süleyman Fethi, Yunanlılara direndiği için şehit edilmiş.

ZELİHA : Bizim evlerimize de girerler mi Memduh Amca?

MEMDUH : Ne fark eder Zeliha? İstanbul, İzmir, Ardahan, Antalya... hepsi de bu vatanın parçası değil mi? Girdikleri her toprak parçası bizim evimiz değil mi?

ŞEFİKA : (UZAKTAN SESLENİR) Hadi Rıza, eve gel artık.

MEMDUH : Hadi çocuklar hepiniz evlerinize gidin, ortalıkta işgalci askerler dolaşıp duruyor, onların ne zaman ne yapacağı belli olmaz. Dikkatli olun.

ÇOCUKLAR : (ASKERCE) Emredersiniz komutanım!

EFEKT : ÇOCUKLAR UZAKLAŞIR- ŞEFİKA'NIN AYAK SESLERİ

ŞEFİKA : Merhaba Memduh Bey, çocuklar sizi çok seviyor değil mi?

MEMDUH : Ben de onları seviyorum Şefika Hanım. Bütün çocuklar böyledir işte, askerî her şeye meraklıdırlar.

ŞEFİKA : Öyle... Siz de onları büyük insan yerine koyup ciddi ciddi anlatmıyor musunuz, bayılıyorlar buna. Askerlik onlara oyun gibi geliyor. Bilmezler ki askerlik demek her an savaşın içinde, ölümle burun buruna yaşamak demektir...

MEMDUH : Vatan için ölmek beni korkutmuyor Şefika Hanım, vatanım göz göre göre düşmanlar tarafından çiğnenirken hiçbir şey yapamamaktan korkuyorum.

ŞEFİKA : Korkunuzu paylaşıyorum Memduh Bey, keşke ben de bir şeyler yapabilsem...

MEMDUH : Biliyor musunuz bugün utanç verici bir emir aldık. Eve gelene dek bu emri yerine getirmemek için köşe bucak saklanarak geldim diyebilirim.

ŞEFİKA : Nasıl bir emir bu?

MEMDUH : Bütün Türk subayları işgal subaylarına selam vereceklermiş. Hakaretlerin en kötüsü...

ŞEFİKA : Aman Allahım, kimin emri bu?

MEMDUH : İşgal Kuvvetleri Kumandanı General Harrington'un emri. Hangi Türk subayı bu emri yerine getirebilir? Sanki kendi memleketimizde değil de bir başka milletin toprağında esir edilmiş gibiyiz.

ŞEFİKA : Üzülmeyin Memduh Bey, inşallah uzun sürmeyecek bu işgal. İnanıyorum ki Türk askerleri, Türk vatandaşları, kadın erkek top yekün mücadele edersek bu müstemlekeçileri atabiliriz topraklarımızdan.

MEMDUH : İzmir'den haberiniz var mı? Yunanlılar işgal etmiş. Ama onlar yalnızca bir araç tabii, İngiliz izin vermese girebilir mi İzmir'e.

ŞEFİKA : Demek orası da...

MEMDUH : Yarın Darülfünun'da bu işgali protesto için toplanıyoruz.

ŞEFİKA : Ben de gelirim Memduh Bey, hiç olmazsa bunu yapabilirim.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

ÇATAL-BIÇAK SESLERİ

ANNE : Pek hızlı yiyorsun Rıza, acelen ne?

RIZA : (AĞZI DOLU) Ömer bekleyecekti dışarıda anne, onun için..

ANNE : Sabahın bu saatinde oyun mu oynanır? Öğleye doğru çıkarsın dışarı.

RIZA : Ama sonra sıcak oluyor anne, oynayamıyoruz.

ANNE : Bak Rıza, bazı çocuklar taş atıyormuş işgalci askerlere, sakın böyle bir şey yapma. Harp bu, çocuk oyunu değil!

RIZA : Sen hangi taraftansın anne?

ANNE : Ne demek sen hangi taraftansın, Türk değil miyim ben, tabii ki bizimkilerin tarafındayım. Ama çocukların savaşı değil bu? Taş atarak bir şey yapamazsın, askerlik çağına gelmiş olsaydın cepheye giderdin sen de baban gibi,

RIZA : Keşke babam beni de götürse Manisa'ya. Yanında tutamasa bile zeybeklerin yanına giderdim. Beni aralarına alırlar mı anne?

ANNE : Zeybekler ne yapsın seni? Daha çocuksun sen.

RIZA : Atlarına bakarım, su veririm, nöbet tutarım. Niçin hemen büyümüyorum ki?

ANNE : Büyürsün çocuğum, o günleri de görürüz inşallah!

RIZA : Ben çıkıyorum anne!

EFEKT : UZAKLAŞAN AYAK SESİ VE KAPININ AÇILIP KAPANMASI

ANNE : Ah bu çocuklar! Ne savaş bilirler ne yokluk. İlle de oyun, ille de arkadaş.

EFEKT : KISA GEÇİŞ MÜZİĞİ

RIZA : (ALÇAK SESLE) Komutanım! Komutanım! Bekleyin biraz...

MEMDUH : Hayrola Rıza, sabahın bu saatinde ne işin var sokakta?

RIZA : (SIR SÖYLERCESİNE) Sizi istasyona götürme emri aldım.

MEMDUH : (GÜLEREK) Kimden aldın bakayım bu emri?

RIZA : Mustafa Kemal'den...

MEMDUH : Sus çocuk! Bir duyan olacak, sen nereden biliyorsun Mustafa Kemal'i?

RIZA : Şefika Hala'mla annem konuşuyordu.

MEMDUH : Bak Rıza, ailede duyduğumuz bazı şeyleri dışarda söylemek bazen felaketlere neden olur. Sakın başkasının yanında Mustafa Kemal'den söz etme.

RIZA : Vapurla Samsun'a gidiyormuş, yanında kendisi gibi askerler de varmış.

MEMDUH : Bak hâlâ konuşuyorsun! Çocuk sus dedim sana,

RIZA : Sen de onun gibisin değil mi?

MEMDUH : Hep sen mi soru soracaksın? Biraz da ben sorayım, söyle bakalım emir nedir?

RIZA : Yoluna çıkan düşman subaylarını sana önceden haber vermek...

MEMDUH : Allah Allah! Niçin peki?

RIZA : Niçin olacak? Onlara selam vermemen için tabii... Ben senden önce koşarak giderim. Sokak başlarını, yolları kontrol ederim, eğer düşman subayı varsa işaret ederim, saklanırsın, yoksa yürümeye devam, tamam mı komutanım?

MEMDUH : Teşekkür ederim Rıza, sen çok iyi bir emir erisin.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

ANNE : Nerede kaldın Rıza? Şefika da yok... Güzel bir haber var, kiminle paylaşacağımı şaşırdım?

RIZA : Halam nerede?

ANNE : İzmir işgalini protesto etmek için mitinge gitti. Haberi merak etmiyor musun? Baban geliyormuş!

RIZA : Babam mı? Yaşasın! Savaş bitti mi yoksa anne?

ANNE : Ne yazık ki bitmedi, kısa bir dinlenme için geliyorlar Rıza. Yarın Pendik istasyonunda bekleyeceğiz.

RIZA : Beni de götüreceksin değil mi anne?

ANNE : Tabii oğlum, baban en çok seni gördüğü için mutlu olacaktır.

RIZA : Anne! Babam da işgal subaylarına selam vermek zorunda kalacak mı?

ANNE : Bu da nereden çıktı şimdi?

RIZA : Komşumuz Üsteğmen Memduh Amca var ya, öyle bir emir aldıklarını söylemiş halama, ben de bu sabah...

ANNE : Eee... Ne olmuş bu sabaha? Sen Ömer'le oynamaya gitmemiş miydin?

RIZA : Kızmayacaksan doğrusunu söylerim.

ANNE : Kızmayacağım söyle, annelerden hiçbir şey saklanmaz yavrum.

RIZA : Bu sabah Memduh Amca'yı tren istasyonuna kadar ben götürdüm.

ANNE : Kendi gidemiyor mu? Ben götürdüm de ne demek?

RIZA : Ben, düşman subayı var mı yok mu diye kolaçan ediyordum, yoksa işaret veriyordum o da yürüyordu. Onlara selam vermeyi utanç verici buluyormuş.

ANNE : Bir Türk askeri için gerçekten zor bir durum, aferin sana Rıza, iyi düşünmüşsün bunu.

RIZA : Bana kızmayacak mısın?

ANNE : Tabii ki kızmayacağım, sen de bir Türk askerinin oğlusun. Böyle davranman çok tabii.

RIZA : İyi o zaman yarın babam için de aynı şeyi yaparım.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

MEYDANDA BÜYÜK BİR KALABALIĞIN UĞULTUSU/ FONDA

ŞEFİKA : (KENDİ KENDİNE) Aman Allah'ım ne büyük bir kalabalık! Bu miting diğerlerinden daha ihtişamlı! Artık millet uyanıyor.

MEMDUH : Şefika Hanım! Az daha gözden kaybediyordum sizi. Beni çınar ağacının altında beklemeyecek miydiniz?

ŞEFİKA : Haklısınız Memduh Bey, kararımız öyleydi, ama kalabalığın akın akın bu tarafa yöneldiğini görünce kendimi bu akışa bırakıvermişim.

MEMDUH : İşte, Türkiye'nin kalbi bu meydanda atıyor.

ŞEFİKA : Bu büyük kalbin bir parçası olmak çok heyecanlandırdı beni Memduh Bey, ellerime bakın nasıl titriyor.

MEMDUH : Aynı şey bende de var, zannediyorum bu meydana gelen herkes aynı heyecanı, coşkuyu yaşıyor.

ŞEFİKA : Minareleri gördünüz mü, siyah matem bayrakları asılmış!

MEMDUH : Sultanahmet Meydanı çok önemli bir güne şahit oluyor. Çevredeki binalara bakın, ağaçlara bakın... Her yerde Türk'ün uyanışı var. İşgalcilere iyi bir ders olacak bu.

EFEKT : KALABALIK DALGALANIR.

I.ADAM : Hatip kim?

II.ADAM : Bilmiyorum, ama Halide Edip diyorlar.

I.KADIN : Bakın bir kadın yöneldi kürsüye, jandarmalar arasında, Halide Edip o olmalı.

I. ADAM : Jandarmaya ne gerek var? Bu milletin evladını biz koruruz.

MEMDUH : Halide Edip Hanımefendi kürsüye çıktı gördünüz mü?

ŞEFİKA : Nasıl da heyecanlı görünüyor, Allah'ım bir Türk kadını meydandaki ikiyüzbin kişiye konuşacak! Tarihî bir gün yaşıyoruz Memduh Bey.

MEMDUH : Padişahın hafiyelerine, ingilizlerin silahlarına kaşı ne büyük bir cesaret!

HALİDE EDİP : Kardeşler, Vatandaşlar,

Yedi yüz yılın şerefi, göğe yükselen bu minarelerin tepesinden Osmanlı tarihinin yeni faciasını seyrediyor, bu meydanlardan çok zaman alaylar halinde geçmiş olan büyük atalarımızın ruhuna hitabediyor, başımı bu görünmeyen ve yenilmez ruhlara kaldırarak diyorum ki: "Ben bu vatanın bedbaht bir kızıyım. Ve bugünün talihsiz, fakat aynı derecede kahraman devrinin anasıyım. Atalarımızın ruhları önünde eğiliyor, onlara bugünün yeni Türkiyesi adına hitabediyorum ki, silahsız olan bugünkü milletin kalbi de onlarınki gibi yenilmez kudrettedir.

EFEKT : KALABALIĞIN COŞKUSU

BİR GENÇ : (HIÇKIRARAK) Milletim zavallı milletim!

ŞEFİKA : Genç bir öğrenci bu, bayılacak galiba, yardım edelim Memduh Bey!

MEMDUH : Su yok mu? Rica ederim biraz su bulun!

I.KADIN : Buyur kardeşim!

ŞEFİKA : Çantamda kolonya var! Eline yüzüne sürelim, iyi gelir! Kardeşim, vatanperver kardeşim! Dayanamadı bu heyecana!

HALİDE EDİP : Kardeşler, evlatlar!

Bir gün gelecektir ki, daha büyük bir mahkeme, milletleri tabii haklarından mahrum bırakanları mahkûm edecektir. O mahkeme bugün bizim aleyhimizde olan devletlerin

fertlerinden teşekkül edecektir. Çünkü her ferdin içinde ezeli bir hak duygusu vardır ve milletleri meydana getirenler de fertlerdir.

EFEKT : HAVADA UÇAK GÜRÜLTÜLERİ

ŞEFİKA : İngilizler uçaklarla bizi korkutmaya çalışıyor.

MEMDUH : Üzerimize ateş edecek olsalar bile, bu meydandan bir kişinin dahi kılı kıpırdamaz Şefika Hanım.

HALİDE EDİP : Kardeşler, evlatlar, beni dinleyiniz! Hükümetler düşmanımız, milletler dostumuz ve kalbimizdeki haklı isyan kuvvetimizdir. Bütün milletlerin haklarını kazanacağı gün çok uzak değildir. O gün geldiği zaman, bayraklarınızı alınız, bu maksat için canlarını veren kardeşlerimizi ziyaret ediniz. Şimdi yemin edin ve benimle beraber tekrarlayın.

Yüreğimizdeki mukaddes heyecan milletlerin hakları ilan edilinceye kadar devam edecektir.

KALABALIK : Yemin ediyoruz!

MEMDUH : Şefika Hanım, bakın önlerde Fransız üniformalı bir asker var görüyor musunuz?

ŞEFİKA : Evet, ağlıyor! Aman Allahım!... Belki bir Fransız, ama yüreği bugün bir Türk gibi çarpıyor! Halide Hanım ne kadar doğru söylüyor! Bizim düşmanımız milletler değil, hükümetler! Burada bizimle birlikte ağlayan bir Fransız'a nasıl düşman olabilirim.

MEMDUH : Asıl düşmanımız o Fransız'ı buraya sevk eden hükümettir Şefika Hanım.

KALABALIK : Haydi Bekirağa Bölüğüne!... Bekirağa Bölüğüne!...

ŞEFİKA : Ne oluyor Memduh Bey! Nereye gidiyor insanlar?

MEMDUH : Siyasî tutukluların hapsedildiği yere, Bekirağa Bölüğü'ne gidiyorlar.

Zannediyorum onları kurtarmak isteyecekler.

ŞEFİKA : Halide Hanım da bu konuşmadan sonra İstanbul'da duramaz değil mi?

MEMDUH : Duramaz. İstanbul'da yapacak bir şey kalmadı artık. İstanbul hükümeti de İngiliz'ler de onu rahat bırakmazlar.

ŞEFİKA : Onunla Anadolu'ya geçmek isterdim! Bu vatana faydalı olmak istiyorum
Memduh Bey!

MEMDUH : Siz bir İstanbul kızı olarak Anadolu'da çok sıkıntı çekersiniz.

ŞEFİKA : Halide Edip de İstanbul kızı değil mi? Benim gözümde şehir adının bir önemi yok Memduh Bey, benim doğum yerim Türkiye'dir.

MEMDUH : Ben de istiklal ateşiyle yanıyorum Şefika Hanım, annemi emanet edeceğim birini bulur bulmaz gideceğim Anadolu'ya.

ŞEFİKA : Yengem bakar annenize, hele böyle mukaddes bir vazifeyle gideceğinizi öğrenince canı gönülden bakar hem de.

MEMDUH : Öyle sevinirim ki Şefika Hanım, bu bahsi ben yengenize ne zamandır açmak istiyordum, ama çekiniyordum, her taraf hafiye dolu.

ŞEFİKA : (GÜLEREK) Yoksa yengemin de hafiye olabileceğini mi düşündünüz? Aşkolsun Memduh Bey, onca yıllık komşuyuz.

MEMDUH : Dün sabah yeğeniniz Rıza, sabah sabah yoluma çıkıp açıkça Mustafa Kemal'den söz edince artık aynı tarafta yer aldığımızı anladım

ŞEFİKA : Ah bu çocuk! Bir gün olmadık bir yerde kaçırarak ağzından... Memduh Bey, iki İngiliz askeri geliyor bize doğru! Ne yapacağız şimdi, biri konuşmalarımızı dinleyip ihbar etmiş olmasın?

MEMDUH : Sakin olun Şefika Hanım! Korktuğunuzu anlarılarsa bizden iyice şüphelenirler.

EFEKT : BİTİŞ MÜZİĞİ

I.BÖLÜMÜN SONU

II.BÖLÜM

KİŞİLER

ŞEFİKA

I. İNGİLİZ SUBAYI

II. İNG. SUBAYI

MEMDUH

ANNE

RIZA

SALİHA (60-65 yaşlarında)

ASKER

İZZET (16-17 yaşlarında)

ÖZET

ŞEFİKA : Ben Şefika. 1919 yılında İstanbul'da yengemle birlikte kalıyorum. Ağabeyim Binbaşı Suphi, Manisa'da askerî vazifesini devam ettiriyor. Tarihin en kara günlerini yaşıyoruz. Sokaklarda savaş sakatları, aç

dolaşan terhis edilmiş erler, işsiz güçsüz eski yedek subaylar... Havada yalnızca düş kırıklığı, umutsuzluk, kin ve inilti. Yabancı subaylarsa kendi evlerindeymişcesine keyfi davranışlar içindeler. Sokağa rahat çıkamıyoruz. Yeğenim Rıza evimizin bahçesinde dahi dilediği gibi oynayamıyor. Komşumuz Üsteğmen Memduh Bey de benim gibi Anadolu ateşiyle yanıyor. Onun nasıl bir vatansever olduğunu Sultanahmet Meydan'ındaki mitingde anladım. Halide Edip Hanım, iki yüz bin kişiye coşkulu bir konuşma yaptı. Ben, Üsteğmen Memduh Bey'le birlikte karışmışım topluluğun arasına. Tam oradan uzaklaşacaktık ki, iki İngiliz subayının bize doğru geldiğini gördük.

EFEKT : GİRİŞ MÜZİĞİ

I.İNG. SUBAYI : (BOZUK TÜRKÇE'YLE) Hey! Siz ikiniz, bekleyin!

II.İNG. SUBAYI : (BOZUK TÜRKÇE'YLE) Üsteğmen, sizin kumandanımız General Harrington'un emrinden haberiniz yok mu?

I.İNG.SUBAYI : (BOZUK) Bütün Türk subayları bize selam vermek zorunda, siz neden selamlamadınız?

MEMDUH : Sizi görmemiştim! Görsem de...

II.İNG.SUBAYI: (BOZUK) Görseydiniz bile selam vermeyecektiniz değil mi? Siz yenik düşmüş bir memleketin askerisiniz üsteğmen! Şu aptalca gururu bırakın ve dünyanın en büyük devletinin kumandanının emrine uyun.

I.İNG.SUBAYI: Bizi görmemesi çok mantıklı dostum, yanındaki hanım o kadar güzel ki..

MEMDUH : Terbiyesizlik etmeyin!

I.İNG.SUB : Terbiyesizlik mi? Ben hanıma iltifat ediyorum, sen terbiyesizlik diyorsun. Bu sözü İngiltere'de söyleyecek olsak kadının yanındaki erkek bundan gurur duyar.

MEMDUH : Ben Türk'üm ve benim geleneklerimde, kültürümde böyle şeyler hoş karşılanmaz.

II.İNG.SUBAYI: Doğrusu kültürünüz anlaşılır gibi değil, kibarlıktan çok uzak.

ŞEFİKA : Bir başka milletin kültürünü küçümsemek kadar kaba bir davranış düşünemiyorum,

I.İNG.SUB : Şu an sizi tevkif edebilirim, bunu biliyor musunuz?

MEMDUH : Bizi tehdit etmeyin, hanımı bırakın ve beni tevkif etmek istiyorsanız, buyurun edin.

II.İNG.SUB : Bunu siz istediniz. Yenilmiş bir ordunun subayı olarak daha alttan alabilirdiniz.

ŞEFİKA : Memduh Bey!...

MEMDUH : (FISILTIYLA) Siz hemen eve dönün Şefika Hanım, anneme merak etmemesini söyleyin. Bu tutkluluk uzun sümez, anneme çok acele Anadolu'ya gönderildiğimi söyleyin rica ederim.

ŞEFİKA : Sizi bekleyeceğiz Memduh Bey! Annenizle yakından ilgileniriz merak etmeyin.

İ.İNG. SUB. : Hadi hanım, çok gevezelik ettiniz, yolunuza gidin.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

KAPI ÇALAR /AYAK SESLERİ /KAPI AÇILIR

ANNE : Nerede kaldın Şefika? Öyle merak ettim ki...

ŞEFİKA : Çok kötü şeyler oldu yenge! Memduh Bey'i İngiliz askerleri tevkif etti.

ANNE : A! Neden yavrum?

ŞEFİKA : Onlara selam vermediği için...

ANNE : Aman Allahım, hem gelip topraklarımızda diledikleri gibi gezip tozuyorlar hem de onlara kulluk etmemizi bekliyorlar.

RIZA : Ah! Halacığım beni de götürseydiniz mitinge ben uyarırdım onu!

ŞEFİKA : Yakında gelirim dedi, ama bunların ne yapacağı hiç belli olmaz.

ANNE : İnşallah sağ salim çıkar gelir Şefika! Sen kötü bir haber getirdin ama bende iyi bir haber var. Bilmem bu olaydan sonra sevinebilecek misin?

RIZA : Babam geliyor hala! Yarın Pendik istasyonunda onu karşılamaya gideceğiz.

ŞEFİKA : Sahi mi? Bu gerçekten iyi bir haber! Aylardır görememiştik ağabeyimi. Bize Anadolu'dan güzel haberler getirir inşallah.

ANNE : Ağabeyin belki Memduh Bey için de bir şeyler yapabilir değil mi Şefika?

ŞEFİKA : Onun İngiliz'lere gidip yalvarmasını bekleyemeyiz yenge.

RIZA : Anadou'da zeybekler, efeler dağlara çıkmış, düşmanla çatışıyormuş, biz de burada yapsak ya hala. Arkadaşım Ömer'in dayısı Aydın'da o efelerin içindeymiş. Gider Memduh Amca'yı hapishaneden kaçırırdık.

ANNE : Ah çocuk, ah! Senin kocaman bir yüreğin var, İstanbul efendilerinin yüreğinden daha büyük bir yürek.

ŞEFİKA : Biraz daha büyüdükten sonra bu dediklerini yaparsın oldu mu Rıza?

ANNE : İnşallah sen büyümeden biter bu harp!

RIZA : Keşke hemen bitse, Manoli harp yüzünden bizimle oynamıyor. Onlarla da düşmanmışız.

ŞEFİKA : Çocuklar düşman olmaz Rıza, bunu Manoli'ye söyle. Onlar bizim iyi komşularımızdan. Biz durduk yerde kimseye düşmanlık beslemeyiz, ama topraklarımıza göz dikerlerse, savunuruz tabii.

RIZA : Bilmiyorum, ama Manoli artık bize küsmüş gibi, hep pencereden bakıyor. Hiç dışarı çıkmıyor.

ANNE : Halanı duydun Rıza, bu çocukların harbi değil. Manoli'yi de çağırın oyununuza.

RIZA : Peki anne, çağıracağım. Şimdi gidebilir miyim?

ANNE : İyi çık bakalım. Dikkatli ol, tamam mı? Yabancı askerler görürseniz hemen eve girin.

RIZA : Tamam anne!

EFEKT : KAPI AÇILIP KAPANIR

ŞEFİKA : Memduh Bey'i çabuk bırakırlar mı acaba? Türkleri tevkif etmek için en küçük fırsatı kaçırmıyorlar.

ANNE : Şefika sana bir şey soracağım, ama çekiniyorum doğrusu.

ŞEFİKA : Aman yenge, biz abla kardeş gibiyiz, kardeş kardeşten çekinir mi?

ANNE : Memduh Bey'la aranda bir gönül bağı var mı Şefika? Ayy! Pat diye sordum değil mi?

ŞEFİKA : (GÜLER) Ben de pat diye cevaplayayım yenge. Aramızda konuşulmuş hiçbir şey yok, ama zannediyorum benden hoşlanıyor.

ANNE : Peki sen?

ŞEFİKA : Ben de çok beğeniyorum yenge. Fakat bu şartlar altında aşk meşk kaygısı taşımak ayıp geliyor bana.

ANNE : Ayıp olur mu hiç? O ayrı bir şey, insanoğlu hangi şartlar altında olursa olsun, neslini sürdürmek zorunda değil mi Şefika? İnsan harp sırasında da evlenebilir, çocuk doğurabilir. Bu topraklar sizin gibi vatansver insanların çocuklarıyla dolmalı ki, bir daha kötü, karanlık yıllar yaşanmasın.

ŞEFİKA : Bilmiyorum yenge, belki de benimki boş bir kuruntu, belki o yalnızca komşu kızı olarak görüyor beni. Sadece bir arkadaş! Hislerimi gidip ona ben açamam ya...

ANNE : Tabii ki sen de açabilirsin, o da çekiniyor olabilir, senin sert bir görünüşün var çünkü, kız gibi değil, erkek gibi davranıyorsun çoğu zaman.

ŞEFİKA : Dünyada söyleyemem yenge, beklerim o söylesin!

ANNE : Yeni nesil kızları anlayamıyorum, hem kadın erkek eşittir diyorsunuz, hem de evlenme teklifini karşı taraftan bekliyorsunuz.

ŞEFİKA : Kapatalım bu konuyu yenge. Ben Saliha Teyze'ye uğrayıp Memduh Bey'in dediklerini aktarayım da kadıncağız meraklanmasın.

ANNE : (GÜLEREK) Git tabii, ne de olsa müstakbel kayınvaliden sayılır.

ŞEFİKA : Yenge! Yine dereyi görmeden paçayı sıvıyorsun!

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

KAPI VURULUR

SALİHA : (UZAKTAN) Geliyorum geliyorum!

EFEKT : KAPI AÇILIR

SALİHA : Aaa! Sen miydin Şefika kızım! Kusura bakma, biraz geç açtım galiba!

ŞEFİKA : Rica ederim Saliha Teyze. Uğrayıp hatırlınızı sormak istemiştin.

SALİHA : Geç yavrum! Memduh da biraz sonra gelir. Bahçede oturalım mı? İçeriden kapıyı duymak zor oluyor. Memduh gelince kapıda beklemesin.

ŞEFİKA : Nasıl isterseniz Saliha Teyze.

EFEKT : BAHÇE (KUŞ SESLERİ- YAPRAK HIŞIRTILARI)

SALİHA : Şu gölge tarafa otur yavrum. Memduh'la oturur, dertleşiriz biz burada. Siz de farkettiler mi? Eridi bitti evladım son günlerde.

ŞEFİKA : Evet, biraz yorgun görünüyor, üzölmeyin yeniden eski haline döner.

SALİHA : Öyle ağırına gidiyor ki idarenin başkalarının eline geçmiş olması. Tabaktaki yemeğini bile unutuyor. Bazen sevdalandı mı diye düşünüyorum, ama değil. Anladım ki vatan aşkı onu bu hallere düşürmüş.

ŞEFİKA : Ben de size kendisinden haber getirmiştım Saliha Teyze.

SALİHA : Kimden Memduh'dan mı? Gelmeyecek mi?

ŞEFİKA : Gelmeyecek... Çünkü... Anadolu'ya geçmeye karar verdi. Bir grup arkadaşıyla sözleşmişler.

SALİHA : Gitti ha! Sonunda dediğini yaptı.

ŞEFİKA : Üzölmeyin Saliha Teyze, yakında tertemiz bir vatana kavuşacağız onların sayesinde.

SALİHA : Ana yüreği bu kızım, üzölmez mi?

ŞEFİKA : Memduh Bey mukaddes bir amaç için mücadele edecek, bunu düşünün belki azalır üzüntünüz.

SALİHA : Biliyorum kızım, bu dut ağacının altında çok anlattı bana. İstanbul'un onu hasta ettiğini düşünüyordum artık. Her gün yabancıların işledikleri cinayetleri anlatıyordu.

ŞEFİKA : Diledikleri gibi at oynatıyorlar İstanbul'da.

SALİHA : Anadolu kıpır kıpır anne diyordu. O kıpırtının içinde ben de olmalıyım diyordu.

ŞEFİKA : Vatansever bir insanın yapması gerekeni yaptı.

SALİHA : Ne diyeyim, inşallah sağ salım döner yavrum evine.

ŞEFİKA : Memduh Bey dönene dek sizi yalnız bırakmayacağız Saliha Teyze. Dilediğiniz zaman bize gelebilirsiniz, ben de yengem de sık sık uğrarız size.

SALİHA : Sağol Şefika kızım, sana baktıkça ben de oğluma bakmış gibi olacağım. Biliyor musun Memduh'la senin hakkında konuşurduk bazen.

ŞEFİKA : (UTANARAK) Benim hakkımda mı? Şey... yani nasıl?

SALİHA : Seni çok takdir ederdi Memduh. Hem akıllı hem güzel bulurdu. Ben de onun gibi düşünüyorum tabii.

ŞEFİKA : Teşekkür ederim Saliha Teyze.

SALİHA : Kim bilir Anadolu'ya geçmeseydi, belki ikiniz...

ŞEFİKA : (SÖZÜ KESEREK BİRDEN) Size kahve yapmamı ister misiniz Saliha Teyze?

SALİHA : Zahmet olmasın yavrum.

ŞEFİKA : Yoo ne zahmeti! Kahvenin şekerin yerini biliyorum zaten. Şimdi yapar getiririm.

EFEKT : AYAK SESLERİ UZAKLAŞIR.

SALİHA : (KENDİ KENDİNE) Utandı kızcağız, en iyisi evlilik bahsini onunla değil de büyükleriyle konuşmak. Kimbilir daha önceden ikisini evlendirseydim belki Memduh Anadolu'ya gitmez gözümüzün önünde olurdu... Aman Allah'ım neler diyorum ben? Analık hissine kapılıp nasıl hodbin oldum birden. Allah'ım sen affet!

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

TREN GARA GİRER ve DURUR

ANNE : İşte baban bu trende olmalı Rıza.

RIZA : Pencereleler asker dolu, nasıl tanıyacağız babamı, hepsi birbirine benziyor.

ANNE : O bizi bulur oğlum, bekleyelim burada.

ŞEFİKA : (ÜZGÜN) Ne kadar kötü durumdalar görüyor musun Yenge? Hepsi bitkin ve çaresiz görünüyor.

ANNE : (AĞLAMAKLI) Sanki günlerce aç kalmış gibiler, askerî kıyafetleri bile parçalanmış.

Durum bu kadar ümitsiz olabilir mi Şefika?

ŞEFİKA : Bu askere moral verecek bir kahraman gerekiyor. Yabancı askerler bizimkileri bu halde görünce iyice cesaret kazanacaklar.

RIZA : Bütün askerler indi anne, babam niçin yok?

ŞEFİKA : Biraz daha bekleyelim Rıza, sonra sorarız.

RIZA : Ben gidip askerlerden birine soracağım.

ANNE : Ah, bu çocuk iyice söz dinlemez oldu.

ŞEFİKA : Ne yapsın yenge, aylardır baba özlemi var çocuğun içinde.

ANNE : Şuna bak, en sondaki vagona kadar gitti.

EFEKT : GARIN UĞULTUSU

ASKER : Hey çocuk! Kime bakıyorsun?

RIZA : Şey... Babamı arıyorum ben. Bu trenle gelecekti.

ASKER : Babanın adı nedir?

RIZA : Binbaşı Suphi efendim...

ASKER : Yaaa... Demek onun oğlusun?

RIZA : Neden gelmedi, siz biliyor musunuz?

ASKER : (RAHAT) Onların grubunu kestiler.

RIZA : (KORKUYLA) Kestiler mi? Babam öldü mü?

ASKER : (GÜLEREK) Yok çocuğum yok, iyi anlatamadım ben. Onların vagonunu kestiler. Bu lokomotif çok zorlandı, çekemedi bütün vagonları. Yani treni ikiye ayırdılar. Onlar geride kaldı.

RIZA : Onları kim getirecek peki?

ASKER : Şimdi bu lokomotif gidecek onları alıp gelecek. Bu iş gece yarısını bulur.

Bekleme buralarda hadi evine git.

EFEKT : PERONDA KOŞAN AYAK SESİ/ DURUR

ANNE : Ne konuştun o askerle yavrum?

RIZA : Babamın vagonu yolda bekliyormuş anne, bu lokomotif gidip alacakmış onları.

ŞEFİKA : Eee, çok mu uzakmış onların kaldığı yer?

RIZA : Asker geceyarısını bulur, beklemeyin, dedi.

ANNE : Tüh! Ne dersin Şefika bekleyelim mi burada?

ŞEFİKA : Gece tehlikeli olabilir yenge, eve gidelim. Ağabeyim döndüğü zaman gelir eve.

RIZA : Siz gidin, ben beklerim.

ANNE : Aaa olur mu öyle şey? Fidyeye için çocuk kaçıran çeteleri anlatmadım mı sana? Hadi doğru eve gidiyoruz.

RIZA : (AĞLAYARAK) Ya babamı da selam vermedi diye alıp götürürse yabancı askerler?

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

SOKAKTA AYAK SESLERİ

RIZA : Hala, bak evimizin kapısında biri bekliyor.

ŞEFİKA : Çok garip... Genç bir delikanlı... Sen tanıyor musun yenge?

ANNE : Pek çıkaramadım Şefika.

RIZA : Ben sizden önce koşup sorayım mı?

EFEKT : KOŞAN AYAK SESLERİ

ANNE : Şuna bak, daha cevabımızı almadan koşturdu gitti.

ŞEFİKA : Biz de hızlanalım yenge, merak ettim.

EFEKT : HIZLI ADIMLAR

ANNE : Kime bakmıştın evladım?

RIZA : Halamı soruyor anne.

İZZET : Şefika Hanım'a bir mektup getirmiştım efendim.

ŞEFİKA : Şefika benim, kim gönderdi sizi?

İZZET : Memduh Bey, hanımefendi.

ŞEFİKA : (SEVİNEREK) Yaa... Kendisi nerede peki? Şu an serbest mi?

İZZET : Evet, bu sabah serbest bıraktılar. Ben de tevkif edilenlerin arasındaydım. Memduh Bey her şeyi yazdı mektuba. Rica ederim okuyun, cevabınızı almak için bekleyeceğim.

ANNE : Kapı önünde konuşmayalım evladım, dikkat çeker. Hadi, sen de bizimle eve gir. Hem bir şeyler yer hem konuşuruz. Şefika da mektubu okur.

EFEKT : KISA GEÇİŞ MÜZİĞİ

YEMEK SOFRASINDAN SESLER

ANNE : Biraz daha yemek ister misin İzzet oğlum?

İZZET : Ziyade olsun efendim, doydum, teşekkür ederim.

ANNE : Afiyet olsun çocuğum... Eee Şefika, neler yazmış Memduh Bey?

ŞEFİKA : Anadolu'ya geçeceklermiş, onu bildiriyor yenge.

ANNE : Başka? İzzet oğlum beklediğine göre başka şeyler de var galiba.

ŞEFİKA : Rıza, sen biraz bahçede oyna, olur mu?

RIZA : Anladım, benden gizli konuşacaksınız. Casusluk yaparım diye mi korkuyorsunuz?

ŞEFİKA : Öyle bir şey yapmayacağından adım gibi eminim Rıza. Lütfen kırma beni, hadi biraz bahçeye çık.

İZZET : İstersen birlikte çıkalım Rıza. Bana bahçeyi gezdirirsin. Kadınların kendi aralarında konuşması gerekir bazen. Sen de bunu anlayacak yaşa gelmişsin.

RIZA : Peki çıkalım İzzet Ağabey, siz de bana tevkifhanedeyken başınızdan geçenleri anlatacaksınız ama, tamam mı?

İZZET : (GÜLEREK) Tamam tamam....

EFEKT : UZAKLAŞAN AYAK SESLERİ // KAPININ AÇILIP KAPANMASI

ŞEFİKA : Keşke ağabeyim gelmiş olsaydı, ona da danışmak isterdim.

ANNE : Ağabeyinin yerini tutamasam da elimden geleni yaparım Şefika. Ne diyor Memduh Bey?

ŞEFİKA : Onunla birlikte Anadolu'ya geçip geçemeyeceğimi soruyor. Kadın erkek herkesin milletin yanında olduğunu gösterme günü gelmiştir diye yazmış.

ANNE : Çok zor... Öyle değil mi Şefika? Off... Keşke Suphi Bey şu an burada olsaydı. Ne diyebilirim Şefika?

ŞEFİKA : Gitmek istiyorum yenge.

ANNE : Biliyorum Şefika, istediğini biliyorum. Bu gece ağabeyin geldiğinde ne deriz ona?

ŞEFİKA : Anlayışla karşılaması için dua etmekten başka çare var mı? Eğer sana çok kızacak olursa benim inat ettiğimi söylersin.

EFEKT : İKİ EL SİLAH SESİ

ANNE : Aman Allahım! Birisi ateş ediyor. Çocuk.... Şefika çocuk dışarda.

ŞEFİKA : Sakin ol yenge şimdi çıkar bakarım.

ANNE : (BAĞIRIR) Rıza! Oğlum!

EFEKT : BİTİŞ MÜZİĞİ

İKİNCİ BÖLÜMÜN SONU

III.BÖLÜM

KİŞİLER

ŞEFİKA

ANNE

RIZA

İZZET

MEMDUH

ALBAY

ÖZET

ŞEFİKA : Ben Şefika. 1919 yılında İstanbul'da yengemle birlikte kalıyorum. Ağabeyim Binbaşı Suphi, Manisa'da askerî vazifesini devam ettiriyor. Tarihin en kara günlerini yaşıyoruz. Sokaklarda savaş sakatları, aç dolaşan terhis edilmiş erler, işsiz güçsüz eski yedek subaylar... Havada yalnızca düş kırıklığı, umutsuzluk, kin ve inilti. Yabancı subaylarsa kendi

evlerindeymişcesine keyfî davranışlar içindeler. Yeğenim Rıza evimizin bahçesinde dahi dilediği gibi oynayamıyor. Komşumuz Üsteğmen Memduh Bey de benim gibi Anadolu ateşiyle yanıyor. Onun nasıl bir vatansever olduğunu Sultanahmet Meydan'ındaki mitingde anladım.. Memduh Bey'le söze dökülmemiş bir gönül bağımız var. Hislerimizi konuşmak için vatanımızın bu içler acısı halinin sona ermesini bekliyoruz. İzmir'in işgalini protesto etmek için toplandığımız o gün Memduh Bey, İngiliz subayları selamlamadığı için tevkif edildi. Birkaç gün sonra da eve İzzet adında bir genç geldi. Bana Memduh Bey'den bir mektup getirmiş. Serbest bırakıldıklarını, kimseye görünmeden Anadolu'ya geçeceğini benim de yanında olmamı istediğini söylüyordu. Kararsızdım, ağabeyimden izin almadan gitmek zorunda kalacağım için endişeleniyordum. Yengemle ne yapacağımızı konuşurken bahçeden iki el silah sesi duyduk. Yeğenim Rıza ve mektubu getiren genç bahçedeydi. Korkuyla bahçeye koştum.

EFEKT : GİRİŞ MÜZİĞİ

ŞEFİKA : Rıza yavrum neredesin?

ANNE : Oğlum! Rıza'm!

RIZA : (AĞLAYARAK) Buradayım anne, çalılarda arkasında.

ANNE : Çok şükür! Hiçbir şeyin yok! Neydi o silah sesleri yavrum?

ŞEFİKA : İzzet Ağabey'in nerede?

ANNE : Kim ateş etti evladım?

RIZA : (KORKUYLA - KEKELEYEREK) İki tane yabancı subay geldi. Üzerini aradılar İzzet Ağabey'in. Silahı varmış. Subayları yumruklayıp kaçtı, onlar da kovalamaya başladı, hem de arkasından ateş ettiler.

ŞEFİKA : Yavrum benim çok korkmuşsun!

RIZA : İzzet Ağabey'i yakalarlarsa ne yaparlar hala?

ANNE : İnşallah yakalanmaz, yakalanırsa yazık olur delikanlıya. O kadar genç ki...

ŞEFİKA : Türklerin silah taşıması çok büyük suçmuş. Kolay kolay bırakmazlar.

ANNE : Bahçeye kadar girip üzerini aradıklarına göre bir şeyden şüphelenmiş olmalılar.

ŞEFİKA : Keyfi davrandıkları ortada. Onlar Türk'leri tevkif etmek için neden yaratıyorlar yenge. İstanbullu Hristiyanlar silah taşıyor da neden Türk'lerin taşınmasına izin vermiyorlar?

ANNE : Haklısın Şefika, gözlerine kestirdiklerini keyiflerinin istediği gibi tabancalarını, bıçaklarını çekip öldürüyorlar. Hele Beyoğlu tarafında hemen hemen her gece cinayet işleniyormuş.

ŞEFİKA : Amaçları Türk'leri yıldırmaq. Başka yol yok yenge, eli silah tutan her aklı başında insan Anadolu'ya gidip millî kuvvetleri desteklemeli.

ANNE : Yani gidecek misin?

ŞEFİKA : Evet, kararımı verdim yenge, gideceğim.

ANNE : Sen bilirsin Şefika, bir gün daha beklesen ağabeyin gelmiş olurdu. Hem Anadolu'ya gidecek grupla nasıl buluşacaksın? Zavallı İzzet de canını kurtarmak için kaçtı.

ŞEFİKA : Mektupta her şey yazıyor yenge. Bu gece onlarla buluşmam gerek.

RIZA : Gitme hala, korkuyorum ben. Sen gidince daha çok korkarım.

ŞEFİKA : Sizi yalnız bırakmak istemezdim Rıza, ama bu böyle süremez, biz korkup sindikçe onların cesareti artıyor. Meydanı boş buldular, diledikleri gibi at koşturabileceklerini sanıyorlar. Biraz daha büyümüş olsaydın, seni de alırdım yanıma.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

ŞEFİKA : Ben hazırım yenge.

ANNE : Benim çarşafımı mı giydin? Üzerinde çok bol duruyor.

ŞEFİKA : Bunu özellikle yaptım, kimsenin dikkatini çekmem böylece.

ANNE : Araba çağırılım mı?

ŞEFİKA : Hayır yenge, araba tehlikeli olabilir. Yürüyerek gideceğim.

ANNE : (ŞAŞKIN) Köprüye kadar nasıl yürürsün Şefika?

ŞEFİKA : Başka çare var mı yenge? Artık çıksam iyi olacak, karanlığa kalmak istemiyorum. Hakkını helal et yenge. Ağabeyime durumu münasip bir dille anlatırsın.

ANNE : (AĞLAMAKLI) Ölüme gider gibi konuşma Şefika. İnşallah tez zamanda dönersiniz.

ŞEFİKA : Bu uğurda ölürsem, hiç üzülme yenge. Ben şerefli bir mücadelenin içine girmekten gurur duyuyorum. Siz de benim gibi düşünün n'olur.

ANNE : Rıza'yı çağırırım mı? Onunla da vedalaş.

ŞEFİKA : Onu benim için öper, sarılırsın yenge. Beni böyle kaçır gibi görmesin. Çocuk bu dilini tutamaz anlatır sağda solda. Sizin için iyi olmaz.

EFEKT : KAPI VURULUR

ANNE : (KORKULU) Kim olabilir? Yoksa düşman subayları geri mi döndü?

EFEKT : AYAK SESLERİ

ŞEFİKA : Kim o?

İZZET : (ALÇAK SESLE) Benim Şefika Abla... Rica ederim çabuk açın kapıyı.

ŞEFİKA : Çok şükür sağ salım geri döndün İzzet kardeş. Senin için çok korktuk.

İZZET : Neredeyse yakalanıyordum, eğer bir kadıncağız beni evine alıp gizlemeseydi şimdi burada olamazdım. Buraya gelip sormadılar değil mi?

ANNE : Sormadılar evladım, ama Rıza çok korktu.

İZZET : Zavallı çocuğun gözü önünde ateş ettiler, elbet çok korkmuş olmalı.

ŞEFİKA : Ben hazırım İzzet kardeş, askerler buraya dönmeden çıksak iyi olur.

İZZET : Kıyafetinizi çok iyi seçmişsiniz Şefika Abla, böylece kimsenin dikkatini çekmezsiniz.

ANNE : Siz de değişseniz iyi olur evladım.

ŞEFİKA : Tabii ya, ağabeyimin elbisesi senin üzerine olabilir. Bir terslik olur da yolda o askerlerle karşılaşırsak seni tanımasınlar.

ANNE : Gel benimle evladım sana uygun bir şeyler bulalım.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

SOKAK/ AT ARABALARININ SESLERİ

ŞEFİKA : Hava iyice karardı İzzet kardeş, daha çok yolumuz var mı?

İZZET : Çok az bir yolumuz kaldı. Şu köşeyi döndük mü tekke görünür.

ŞEFİKA : Tekke mi?

İZZET : Anadolu'ya geçeceklerle sığınak vazifesi görüyor orası. Emniyetli bir yerdir. Bu gece orada konaklar, planlarımızı gözden geçirir, sabah hareket ederiz.

ŞEFİKA : Acaba ben nasıl bir vazife üsteleneceğim? Hakikatte her hizmet benim için mukaddestir.

İZZET : Sizin tahsilinize, sosyal durumunuza göre bir vazife bulurlar Şefika Abla.

ŞEFİKA : Bu benim için ayırımcı bir faktör değil İzzet kardeş.

İZZET : Bilmem ama, kağıt kolunda sürücülük eden köylü analarla zannederim pek anlaşılamazsınız.

ŞEFİKA : Yanlış düşünüyorsun İzzet kardeş. Her şey vatan için değil mi? Kağıt sürücüsü de hasta bakıcısı da cephede süngüleşen de vatan için çalışmıyor mu?

İZZET : Elbette, ama İstanbul kızları bu şartlara fazla dayanamaz gibi geliyor bana. Tabii karar sizin, benimkisi bir ikazdan ibaret... Memduh Ağabey sizi methederken mübalağa ediyor sanmıştım, hakikatmış. Sevdığım kız da benimle gelmek istemişti, ama ben reddettim.

ŞEFİKA : Neden, bu mücadele hepimizin. Kadın erkek ne farkeder. Kadınlar da bu toprağın evladı değil mi?

İZZET : Nedenini belki bir gün anlatırım Şefika Abla. İşte tekkeye de geldik zaten.

ŞEFİKA : Kapının önünde bir karaltı var.

İZZET : Memduh Ağabey'e benziyor, sizi merak etmiş olmalı.

ŞEFİKA : Evet o... (SESLENİR) Memduh Bey!

MEMDUH : Hoşgeldiniz Şefika Hanım, gözlerim yollarda kaldı. Gelmezsiniz diye öyle korktum ki.

ŞEFİKA : Siz çağırmasanız da ben en uygun zamanda gitmeyi düşünüyordum Memduh Bey. Ağabeyimle konuştuktan sonra karar verecektim, ama sizden gelen mektup kararımı öne almamı sağladı.

İZZET : Ben içerye giriyorum ağabey. Siz de burada fazla kalmasanız iyi olur.

MEMDUH : Tamam İzzet, biraz sonra geliriz. Ayrıca Şefika Hanım'a eşlik ettiğin için teşekkür ederim.

İZZET : Sizin söylediğiniz her emri layıkıyla yapmak benim boynumun borcudur.

EFEKT : AYAK SESLERİ UZAKLAŞIR// KAPI AÇILIR KAPANIR

ŞEFİKA : Çok cesaretli bir çocuk, size de çok bağlı görünüyor.

MEMDUH : Evet öyle, babasının düşman askerleri tarafından öldürülmesi onu iyice korkusuz yaptı. Şimdi en tehlikeli vazifelere beni gönderin diyerek her işte gönüllü olarak çıkıyor ortaya.

ŞEFİKA : Bizim bahçede de büyük tehlike atlattı. Yabancı askerler ateş edip kovaladırlarsa da o kaçmayı başardı, bir süre sonra hiç korkmadan yine geldi eve. Çok da genç. Yaşı on sekizi bile bulmuyordur zannederim.... Kimsesi yok mu?

MEMDUH : Yok sayılır, annesi yıllar önce ölmüş. Artık benim annem bu vatandır der sık sık. Güzel şiirler yazar.

ŞEFİKA : Siz ne durumdasınız Memduh Bey? Tutukluyken bir kötülük yapmadılar inşallah.

MEMDUH : İtip kaktılar işte... İnsanın kendi memleketinde esir gibi tutulması haysiyetimi kırdı elbette. Ama bunun hesabı sorulacaktır Şefika Hanım...

ŞEFİKA : Buna gönülden inanıyorum.

MEMDUH : Ne yazık ki ben sizinle bu mevzulardan değil, daha güzel şeylerden bahsetmek isterdim.

ŞEFİKA : Ben de Memduh Bey, ben de güzel şeylerden konuşmak isterdim. Ama sabretmek gerek, vatan yaralı bir kuş gibi çırpınırken insan olan insanın kulağı, aşk nağmelerine kapalıdır.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

KAĞNI GICIRTILARI KADINLARIN ÖKÜZLERİ DEHLEYEN SESLERİ/

İSTASYONDA LOKOMOTİF SESİ

İZZET : Bu torbayı da indirdik mi işimiz bitiyor Şefika Abla.

ŞEFİKA : Yoruldun değil mi İzzet? Senin şiir yazan parmakların burada buğday çuvallarını kavradıkça üzüliyorum.

İZZET : Ben şu anda dünyanın en güzel şiirini yazıyorum Şefika Abla. Vatan şiirini yazıyorum.

Askerlerimize giden bu buğdaylar şiirimin birer mısrasıdır üzülme sen.

ŞEFİKA : Altı ay oldu Ankara-Konya-Kayseri arasında gidip gidip geldi. Bir gün bile yorgunluk belirtisi görmedim sende.

İZZET : Sen de benim gibisin Şefika Abla. Bir gün öf demedin.

ŞEFİKA : Beni ayakta tutan biraz da Memduh Bey'den gelen güzel mektuplar. Devamlı istikbalden söz etmesi bütün yorgunluğumu alıp götürüyor İzzet kardeş.

İZZET : Keşke biz de onun gibi Garp cephesinde vazifelendirilseydik.

ŞEFİKA : Bir gün nasıl olsa yollarımız kavuşacak İzzet, sabırlı olmak lazım. Ömrümüz hep yollarda geçmeyecektir.

İZZET : Yanımıza bir albay geliyor abla. Yeni bir emir mi var acaba?

ALBAY : Kızım sen hangi kafiledensin?

ŞEFİKA : Kayseri kağı kolundan albayım.

ALBAY : Adın nedir?

ŞEFİKA : Şefika albayım.

ALBAY : Okumuş bir kıza benziyorsun.

ŞEFİKA : Evet albayım, Rüştüye mezunuyum.

ALBAY : Buradaki işin bitince istasyon kumandanlığına gel, Albay Selim Bey, diye beni ara.

ŞEFİKA : Başüstüne efendim...

EFEKT : UZAKLAŞAN AYAK SESİ

İZZET : Sana önemli bir görev verecekler galiba Şefika Abla. Keşke beni de çağırsaydı. Memduh Ağabey, seni bana emanet etti sayılır. Şimdi yollarımız ayrılrsa ben ona ne derim?

ŞEFİKA : (GÜLEREK) Korkma İzzet.... Memduh Bey'in bana itimadı tamdır. Seni de bana emanet etmişti.

İZZET : Ben başımın çaresine bakarım abla, ama sen...

ŞEFİKA : Bana bir şey olmaz korkma İzzet.

İZZET : Kumandana söyle abla, eğer bir kişiye daha ihtiyaç duyuyorlarsa beni de alsınlar.

ŞEFİKA : Olur söylerim, ben de sana kardeşim gibi bağlandım zaten, senden ayrı düşmek istemem. (GÜLEREK) Ne de olsa birbirimize emanet edildik.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

KAPI VURULUR

ALBAY : (İÇERİDEN) Buyurun!

EFEKT : KAPI AÇILIR

ŞEFİKA : Beni görmek istemiştiniz albayım.

ALBAY : Evet Şefika Hanım... Gelin yaklaşın şöyle... Yorgun görünüyorsun sen, sabahtan beri ağır çuvalları indirdiğini gördüm. Buyur otur kızım.

ŞEFİKA : Teşekkür ederim albayım.

ALBAY : Sen temelli hizmet almış gönüllülerden misin? Yoksa bir defalık hizmet için mi kafiye katılmış bulunuyorsun?

ŞEFİKA : Devamlı ve temelli hizmetteyim...

ALBAY : Ailen nerede peki?

ŞEFİKA : İstanbul'da efendim. belki tanırırsınız, Binbaşı Suphi Bey'in kızkardeşiyim.

ALBAY : Bravo! sizi takdir ediyorum Şefika Hanım. Demek bir İstanbul kızı burada kağı başında ha! İnanılır gibi değil. Suphi Bey'i uzaktan tanırım. Zannediyorum şimdi Eskişehir taraflarında.

ŞEFİKA : Altı aydır haberleşemiyoruz albayım. En son İstanbul'a geleceğini haber almıştık, ama kendisiyle görüşmek kısmet olmadı ben Anadolu'ya geçtim.

ALBAY : Bak kızım seni gözüm tuttu. Yeni bir hizmet teklif etsem kabul eder misin?

ŞEFİKA : Nasıl bir hizmet emredeceksiniz?

ALBAY : Cephe komutanlığının bazı elemanlara ihtiyacı var. Ancak bu hizmeti kabul ettiğin takdirde devamlı olarak cephe komutanlığı karargâhında kalman lazım. Bu yönde bir engelin var mı?

ŞEFİKA : Benim için askerlik hizmetinde hiçbir istisna yok. Kendimi vatan ve orduya adanmış bulunuyorum. Neyi emrederseniz yaparım. Hatta memnun olurum.

ALBAY : O halde dinle beni. Seni Garp Cephesi istihbarat dairesinde vazifelendirmeye çalışacağım. Orada senin gibi çalışkan, tahsilli ve becerekli kadın elemanlara ihtiyaç var. Ümit ederim ki teşebbüs ve tavsiyem iyi netice verecektir.

ŞEFİKA : Nasıl emrederseniz...

ALBAY : Merkezde ve göz önünde çalışmak elbette ki senin için faydalı olur. Bununla beraber ordu için çalışman da daha ziyade kıymetlenmiş sayılır. Şimdiki hizmetini bir başka bacımız pekâlâ becerir, sen de karargâhta bir gediği doldurmuş bulunursun.

ŞEFİKA : Albayım, benimle birlikte kağı kolunda çalışan bir genç var. İstanbul'dan tanırım kendisini, abla kardeş gibiyiz. O da benimle çalışabilirse çok memnun olurum.

ALBAY : Onunla da ön konuşma yapmam lazım o halde. Münasip bulursam olur Şefika Hanım. Şimdi işinizin başına dönün. Yakın zamanda çağıracağız sizi.

ŞEFİKA : Emredersiniz albayım.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

DAKTİLO SESİ

ALBAY : Rapor daha bitmedi mi Şefika Hanım.

EFEKT : DAKTİLODAN ÇIKAN KAĞIT SESİ

ŞEFİKA : Bitirdim albayım, buyurun.

ALBAY : Hımm! Güzel... Hiç hata yok gibi görünüyor, aferin kızım. Karagâha geldiğinden beri işlerimiz yoluna girdi. Bu vatanın senin gibi çalışkan evlatlara ihtiyacı var.

ŞEFİKA : Sağolun efendim... Albayım bugün biraz canınız sıkın gibi görünüyor. Yoksa cepheden kötü haberler mi aldınız?

ALBAY : Cepheden değil, İstanbul'dan kötü bir haber aldım Şefika Hanım. İngilizler İstanbul'da yüz elli Türk münevverini tutuklamış, ertesi günü de İstanbul'un resmen işgaline karar vermişler.

ŞEFİKA : Zaten işgal edilmiş gibiydi albayım. Her tarafta idare onların elinde değil miydi?

ALBAY : Ama şimdi resmiyet kazandı. Alçaklar, Şehzadebaşı karakolunu basarak uyuyan erleri şehit etmişler. Telgrafçı o gün olup biteni Ankara'da Mustafa Kemal Paşa'ya bildirmiş.

ŞEFİKA : Paşa ne yapmış albayım?

ALBAY : Bu işgali protesto için yabancı devletlerin temsilcilerine, hariciye nazırlarına, meclislerine protesto yazısı göndermiş.

EFEKT : KAPI VURULUR

ALBAY : Gir!

EFEKT : KAPI AÇILIR/KAPANIR

İZZET : Albayım bir telgraf var!

ALBAY : Ver bakalım İzzet. (Mırıltılarla okur.)

ALBAY : Bu iyi haber çocuklar. 12.kolordu komutanı Fahrettin Bey, Ankara'ya gelip Mustafa Kemal Paşa'yla görüşmüş. Artık o da bundan böyle İstanbul hükümetinden emir almayacakmış. Gidip bunu diğer arkadaşlara da müjdeleyeyim.

EFEKT : AYAK SESLERİ UZAKLAŞIR.

İZZET : Nasılsın Şefika Abla, albayımın yanında soramadım.

ŞEFİKA : Nasıl olayım İzzet... Memduh Bey'e burada olduğumuzu haber verebilsem iyi olacağım. Kendisiyle kağıt kolundan bu yana haberleşemedik.

İZZET : Evet, en son Gönen'deki Anzavur ayaklanmasını bastırmak için yollandığını biliyoruz.

ŞEFİKA : Aklıma kötü şeyler geliyor İzzet.

İZZET : Eğer şehit olsaydı, haberi gelirdi abla. Boş yere kuruntu yapma.

ŞEFİKA : Bu kargaşada kimin nerede öleceği belli mi İzzet? Düşmanların her biri bir yandan vurmaya başladı, bir de bunu fırsat bilip ayaklananlar var.

İZZET : Şeyhülislamın fetvasından haberin var mı? Ben de bugün öğrendim.

ŞEFİKA : Ne diyor?

İZZET : Millî kuvvetlerin kafir olduğunu, katletmenin vacip olduğunu söylemiş.

ŞEFİKA : Aman Allah'ım! Bu millet kime inanacağını şaşırmış durumdadır o halde.

İZZET : Şaşırmaz mı? İngiliz uçakları dağa taş bu yazılardan atıyormuş. Fetvaya inanıp askerden kaçanlar oluyormuş.

ŞEFİKA : Allah'ım sen yardım et bize.

EFEKT : BİTİŞ MÜZİĞİ

III.BÖLÜMÜN SONU

IV.BÖLÜM

KİŞİLER

ŞEFİKA

İZZET

ALBAY

ASKER (20 yaşlarında)

YÜZBAŞI (30-35 yaşlarında)

SAMİ (30 yaşlarında)

ZÜHRE (30 yaşlarında)

MEMDUH

ÖZET

ŞEFİKA : Ben Şefika. Türk tarihinin en kara günleri yaşanırken İstanbul'daydım.

Komşumuz Üsteğmen Memduh Bey, manevi kardeşim saydığım İzzet ve bir grup vatansever insanla millî kuvvetlerde yer almak için Anadolu'ya geçtik. Memduh Bey'le söze dökülmemiş bir gönül bağımız var. Hislerimizi konuşmak için vatanımızın bu içler acısı halinin sona ermesini bekliyoruz. Vatanımız o derece kuşatılmış ki belki de o günler hiç gelmeyecek diye korkuyorum. Anadolu'ya geçtikten sonra Memduh Bey'le yollarımız ayrıldı. O, çeşitli ayaklanmaları bastırmak için vazifeden vazifeye koşturuyordu. Ben ve İzzet kardeş kağnı kollarındaki sevgiyatla ilgileniyorduk. Memduh Bey'den uzun süre haber alamadık. Kağnı kollarından sonra İzzet kardeşimle Garp Cephesi istihbarat dairesinde çalışmaya başladık. Vatan toprakları üzerinde bazen iyi bazen kötü haberler dolaşıyordu. Millî kuvvetlerimize bir darbe de Şeyhülislamın fetvasından geldi. Fetvaya göre milli kuvvetlerin katli vacipti.

EFEKT : GİRİŞ MÜZİĞİ

İZZET : Şefika Abla, komutan sizi çağıyor.

ŞEFİKA : Nerede, odasında mı İzzet?

İZZET : Evet abla, zannediyorum önemli bir vazife var. Albayım çok heyecanlı görünüyordu.

ŞEFİKA : Tamam şimdi gidiyorum İzzet.

İZZET : Abla, eğer yeni bir vazife varsa n'olur benim için de ricada bulun.

ŞEFİKA : (GÜLEREK) Yine emanetini yalnız bırakmak istemiyorsun ha?

İZZET : Hem o, hem de babam rüyalarımın girmeye başladı Şefika Abla. Bu düşmanlar ne zaman kovulacak, diye soruyor bana.

ŞEFİKA : Yakındır inşallah...

İZZET : En ön saflarda yer almak istiyorum ben. Bu işgal devam ettikçe ne benim ruhum huzur bulur ne de babamın.

ŞEFİKA : Peki İzzet söylerim bunu albaya.

EFEKT : UZAKLAŞAN AYAK SESLERİ

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ KAPININ ÇALINMASI

ALBAY : (UZAKTAN) Buyurun!

EFEKT : KAPININ AÇILIP KAPANMASI

ŞEFİKA : Beni emretmişsiniz albayım.

ALBAY : Gel Şefika Hanım, ayakta durma otur şöyle.

ŞEFİKA : Sağolun albayım.

ALBAY : Kızım, ordu ve millet senden yeni ve çok önemli bir hizmet bekliyor. Bu vazifeye seni çok düşündükten sonra ben seçtim.

ŞEFİKA : Nasıl emrederseniz albayım.

ALBAY : Başarı kazandığın zaman vatanın kurtuluşu yolunda gönüllü bir asker olarak bugüne kadar yaptığın işlerin değeri ile ölçülemeyecek üstünlükte hizmet etmiş olacaksın.

ŞEFİKA : Böyle bir hizmetten bahtiyarlık duyarım albayım.

ALBAY : Bir subay yarın sana kapalı bir zarf verecek. Onu okuyacak kimseye tek kelime söylemeden isteneni yapmak için buradan ayrılacaksın. Şimdiden söylemeliyim ki vazife çok gizlidir ve ifşası idam cezasını gerektirir. Ayrıca bu vazife için burada yaşayan köylü kadınların kıyafetlerine benzer bir kıyafet bulacağız sana. Kabul ediyor musun?

ŞEFİKA : Ne emrederseniz yapmaya hazırım albayım. Yalnız benim de bir arzum var. İzzet kardeşimi de benimle birlikte vazifelendirmenizde bir mahsur var mıdır?

ALBAY : (GÜLEREK) Vallahi aranızdaki bu bağ anlaşılır gibi değil Şefika Hanım. Ona vazife versem sizi istiyor, size vazife versem onu istiyorsunuz. Öz kardeşlerde bile böyle bir bağ bulunmaz.

ŞEFİKA : O çocuğun kimsesi yoktur albayım. Ona karşı bir mesuliyet hissi var içimde. Bir abla, bir anne şefkatiyle bağlandım ona.

ALBAY : Tamam kızım belki böylesi daha münasip olur. Haydi şimdi gidebilirsin Allah muvaffak etsin.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

YANAN ATEŞİN ÇITIRTILARI /FONDA

İZZET : Gece vakti bu ateşi neden yaktın abla?... Dur ne yapıyorsun? Yakacaksın kıyafetleri. Zaten zor buldum o köy elbiselerini.

ŞEFİKA : Yakmıyorum İzzet. Ne olur ne olmaz tifüsten ölmeyelim. Buna Anadolu biçimi "etüv" denir. Elbiselerde belki mikrop vardır, alevler bunları kırar.

İZZET : Nereden bileyim abla ateşe atıyorsun sandım.

ŞEFİKA : Hadi sen de aynı benim yaptığım gibi kor ateşine tut kendi elbiseni. Ben gidip giyineyim.

EFEKT : UZAKLAŞAN AYAK SESLERİ

ASKER : Ne yapıyorsun gece vakti İzzet kardeş? Açlıktan elbise kebabı mı yapıp yiyeceksin?

İZZET : (GÜLER) Belki o günler de gelir. Ama bunları yemeyeceğim. Tifüsten ölen bir köylü vardı, elbiselerindeki mikropları kırmak için böyle yapıyorum. Sonra sahiplerine teslim edeceğim. komutanın emri.

ASKER : Sen eskiden askerlerin çarıklarını yediklerini duymuş muydun? Babam böyle bir şey yaşamış.

İZZET : Nerelisin sen?

ASKER : Kırşehirli'yim. Babam askerden dönünce anlatmıştı da inanmaz inanmaz dinlemiştim. Masal gibi gelmişti, daha çocuktum tabii. Annem, ablam ağlamıştı o anlattıkça. Şimdi bile anlatsa hepsinin gözü dolar.

İZZET : Nasıl yemişler arıkları?

ASKER : Gülmek yok ha!...

İZZET : Yok glmem, anlat sen.

ASKER : Sana böyle diyorum ya, bakma, bazen ben de gülüyorum. Ama düşündükçe açlık belasına glnmez, ağlanır diyorum.

İZZET : İyice merak ettim şu arıkları? Anlat artık.

ASKER : Bunların taburunda hiç yiyecek kalmamış. Açlıktan adım atamaz hale gelmişler.

Sonra birinin aklına gelmiş. Atmışlar kaynar suyun içine arıkları. Pişirip yemişler. Babamın anlattığına göre kötü değilmiş tadı, et gibi lezzetliymiş.

İZZET : Kötü gnlermiş...

ASKER : Neyse ki şimdi her köy, askerini beslemek için erzak vermekten kaçınmıyor.

Onların da fazla bir şeyi yok ya... Olanı veriyorlar işte. Sahi bu kıyafeti köye mi götüreceksin?

Yoksa gizli bir vazife için lazım mı oldu?

İZZET : (BOCALAYARAK) şey... Yok canım, dedim ya tifüs salgınının önüne geçmek için yapıyoruz. Bu kıyafetlerin sahibi tifüsten ölmüş. Ailesi için ne kadar kıymetlidir bu kıyafetler, hatıra olarak saklarlar. Bari onlara bulaşmasın diye yapıyorum.

ASKER : İyi iyi yap bakalım. Ben anlamam bu işlerden. Nöbet vaktim geldi, gideyim ben.

İZZET : Hayırlı nöbetler Kırşehirli.

EFEKT : AYAK SESLERİ UZAKLAşIR.

EFEKT : ÇALILAR HIşIRDAR

İZZET : Sen misin şefika Abla? Niçin saklanıyordun çalıların ardında.

şEFİKA : Beni bu kıyafetle grlirse olmaz. Bak... nasıl olmuşum, yakışmış mı?

İZZET : Biraz eski püskü, ama yine de güzel görünüyorsun şefika Abla.

ŞEFİKA : Bayrama gitmiyoruz ya İzzet, tabii eski püskü olacak ki kimse bizden kuşgulanmasın. Az önce yanındaki askere ağzından bir şeyler kaçırıcaksın diye ödüm koptu. Unutma çok önemli bir vazife verecekler bize.

İZZET : Öyle merak ediyorum ki... Bu kadar gizli yürüttüklerine göre çok mühim olmalı.

ŞEFİKA : Askerlik bu işte. Meraktan çatlasan da yapacağın bir şey yok. Disiplin ve mutlak itaat ruhuna uygun olarak o dakikayı beklemek zorundayız.

İZZET : Biri geliyor Şefika Abla, sen yine saklan çalıkların arkasına. Hadi çabuk, seni bu kıyafetle görmesin.

EFEKT : ÇALILARIN HIŞIRTISI

EFEKT : AYAK SESLERİ

YüzBAŞI : Şefika Hanım'a refakat edecek kişi sen misin delikanlı?

İZZET : Evet yüzbaşım!

YÜZBAŞI : Adın İzzet mi?

İZZET : Evet yüzbaşım!

YÜZBAŞI : Şefika Hanım nerede peki? Kendisine verilecek bir emanet var.

EFEKT : ÇALILARIN HIŞIRDAMASI

ŞEFİKA : Buyurun yüzbaşım ben Şefika.

YÜZBAŞI : Gizleniyor muydunuz?

ŞEFİKA : Evet yüzbaşım, bu kıyafetle karargâh içinde dolaşmam pek doğru olmaz diye düşündüm.

YÜZBAŞI : Aferin! Vazifenizi ne kadar ciddiye aldığınız belli. Bu zarfı alın, içindekileri okuyup hemen harekete geçin. Albayım sizi daha önce bazı husularda uyarmıştır. Benim tekrar etmeme lüzum var mı Şefika Hanım?

ŞEFİKA : Hayır yüzbaşım. Aldığımız vazifeyi eksiksiz yapacağımıza İzzet kardeşim de ben de namusumuz üzerine söz veriyoruz.

YÜZBAŞI : Allah yardımcınız olsun!

EFEKT GEÇİŞ MÜZİĞİ

AĞUSTOS BÖCEKLERİ

İZZET : Sabaha kadar yürüyecek miyiz Şefika Abla?

ŞEFİKA : En emniyetlisi bu İzzet. Yoruldun mu? İstersen biraz oturalım.

İZZET : Yorulmadım, iki gün hiç durmadan yürüyebilirim.

ŞEFİKA : Gördün mü kağnı kolunda çalışmak şimdi ne kadar çok işimize yaradı. Bu yolları, yol üstündeki köyleri avucumuzun içi gibi biliyoruz.

İZZET : İstesem haritasını bile çizebilirim.

ŞEFİKA : Bırak onu coğrafyacılar yapsın. İstanbul'a döndüğümüzde sen güzel şiirler yazacaksın İzzet. Anadolu'nun içindeki şerefli kavgayı yazacaksın. Yokluk içindeki köylülerin askerlerle ekmeklerini bölüşmesini yazacaksın. İlk kitabını bastırmak için ben elimden geleni yapacağım, en ünlü şairlerle görüşeceğim senin için.

İZZET : Ben kitabımın adını buldum Şefika Abla: Anadolu Ateşi...

ŞEFİKA : Anadolu Ateşi mi? Demek parolayı kullanacaksın. Çok iyi bir fikir.

İZZET : Anadolu Ateşi... Biz de ateşin kıvılcımlarındanız.

ŞEFİKA : Bizim gibi binlerce kıvılcım var şu anda Anadolu'da

İZZET : Ve bu kıvılcımları bir araya getirip büyük, yakıcı, kavurucu bir ateşe dönüştüren Mustafa Kemal Paşa'mız var... Bir gün onunla karşılaşmak nasip olur mu Şefika Abla?

ŞEFİKA : Nasip olur inşallah. Ama yüzünü göremesek de onunla aynı idealde buluşmanın verdiği şeref yeter bize İzzet.

İZZET : Bir de şu mandacılar olmasa... Onlar milletin kafasını karıştırıyor. Başka bir millete sırtımızı dayayarak nereye kadar gidebiliriz?

ŞEFİKA : Hata yaptıklarını yakında anlarlar İzzet. Bu milletin desteğe ve morale ihtiyacı var. Mustafa Kemal Paşa milletin benliğini güçlendirdi. İçlerindeki kuvveti ortaya çıkardı. Bu

saatten sonra geriye dönüş olmaz. Biz büyük bir milletiz ve yakında bütün dünyaya ispatlayacağız. Ben buna kalpten inanıyorum.

İZZET : İnsan senin yanındayken kendini iki kat güçlü hissediyor Şefika Abla.

ŞEFİKA : Teşekkür ederim İzzet. Hadi bakalım gevezelik edip adımlarımızı yavaşlattık, biraz hızlanalım az kaldı değirmene.

İZZET : Değirmende üç kişi var değil mi bizi bekleyen?

ŞEFİKA : Bir yüzbaşıyla iki de gönüllü. Gönüllülerden biri hanımmış.

İZZET : Buna sevinmişsindir abla. Hanımların da kendi aralarında konuşup dertleşmeye ihtiyaçları vardır.

ŞEFİKA : Savaş zamanı birbirimize yemek tarifleri verip el işi mi göstereceğiz İzzet?

Bazen tuhaf oluyorsun?

İZZET : Hayır abla öyle demek istemedim. Mesela gönül meselesi olabilir. Memduh Ağabey'den uzun zamandır haber alamıyoruz, ama sen bana hiç kalbindeki acıdan bahsetmiyorsun.

ŞEFİKA : Seni de durduk yerde üzmem istemem İzzet. Hem sen aşk acılarını anlayabilecek yaşta değilsin.

İZZET : (SİTEMLİ) Öyle mi abla? Benim aşk acım seninkinin iki katı. İstanbul'da benim de yolumu gözleyen biri var.

ŞEFİKA : (SEVİNÇLE) Ne güzel! Yolunu bekliyorsa niçin benim derdimin iki katı oluyormuş senin derdin?

İZZET : İki katı, çünkü bir Rum kızını seviyorum.

ŞEFİKA : (ŞAŞKIN) Bir Rum kızı mı?... O da seviyor mu seni?

İZZET : Belki benden bile fazla. Sofiya'yla çocukluktan bu yana gelen bir arkadaşlığımız vardı. Komşuyduk onlarla. Birbirimizin evine girer çıkar, sık sık aynı sofralarda yemek yerdik. Babam öldürüldüğünde belki benden daha fazla üzüntü duydu. Zavallı babam, gelin kızım Safiye diye severdi onu. Adını değiştirip söylememize hiç kızmazdı Sofiya.

ŞEFİKA : Bu savaşta karşı karşıya kalmışsınız. Ama İzzet, unutma ki halklar düşman olmaz birbirine. Savaş kararı alan halk değildir, hükûmetlerin hatasını aşıklar da çekmek zorunda ne yazık ki.

İZZET : Benimle birlikte Anadolu'ya geçmek için çok yalvardı. Bizim davamıza inanıyor, hürmet ediyordu. Ben ona güveniyordum, ama diğer insanlar milliyetine bakıp itimad göstermezlerdi. Söylesene abla yanımda bir Rum kızı varken Yunanlılara karşı nasıl savaşabilirim?

ŞEFİKA : Peki ona karşı hislerinde bir değişme oldu mu?

İZZET : Bilmiyorum, İstanbul'a döndüğümde karar verebilirim ancak. Şu an hiçbir şey düşünemiyorum. Özellikle Rum köylerinin Türk köylerine yaptığı baskınları işittikçe Sofiya geliyor gözlerimin önüne. Onu sevmeyi vatana ihanetmiş gibi görüyorum.

ŞEFİKA : Her şey değişecektir İzzet. Vatan kurtulduğunda yabancı halklarla birbirimizi sevmeyi yeniden öğreniriz.

EFEKT : KISA MÜZİK

SAMİ : Hey! Kim var orda?

İZZET : Değirmene gelmişiz bile Şefika Abla. Seslenen nöbetçi olmalı.

SAMİ : Çabuk tanıtın kendinizi, kimsiniz?

ŞEFİKA : Biz Anadolu Ateşiyiz...

SAMİ : Hoşgeldiniz bacım... Biz de sizi bekliyorduk. Ben gönüllülerden Sami.

ŞEFİKA : Memnun oldum Sami kardeş, ben de Şefika.

İZZET : Merhaba... Ben İzzet.

SAMİ : Hoş gelmişsin İzzet kardeş. Çok yorulmuş görünüyorsunuz.

İZZET : Bütün gece yürüdük.

SAMİ : İçeriye buyurun, hanımım Zühre size yiyecek bir şeyler hazırladı. Ben burada kalıp nöbete devam edeceğim. Yüzbaşı Memduh Bey biraz sonra uyanır onunla da tanışırsınız.

ŞEFİKA : (ŞAŞKINLIKLA) Yüzbaşı Memduh Bey mi? Sakın bizim Memduh Bey olmasın İzzet?

İZZET : Ama Memduh Ağabey üsteğmendi.

ŞEFİKA : Terfi etmiştir.

İZZET : Aman abla bu kadar kısa sürede mi?

SAMİ : Sizin tanıdığınız Memduh Bey'le aynı kişi olabilir. Çünkü kendisi cephede ve isyan bastırmakta çok faydalı olduğundan mükaafat olarak zamanından önce terfi ettirilmiş.

ŞEFİKA : Kendisini ne zaman görebiliriz Sami Bey.

SAMİ : Bir saate kadar uyanmış olur, bu arada siz de dinlenir bir şeyler yersiniz.

EFEKT : KISA MÜZİK

İZZET : Ne güzel yiyecekler hazırlamışsınız Zühre Abla.

ZÜHRE : Afiyet olsun İzzet kardeş.

ŞEFİKA : Ne gibi bir vazifemiz var Zühre Hanım, sizin bilginiz var mı?

ZÜHRE : Ben de sizler kadar biliyorum. Yüzbaşı açıklama yapmak için ekibin tamamlanmasını bekliyordu Şefika Hanım.

İZZET : Nerede uyuyor acaba? Kendisini görebilir miyiz?

ZÜHRE : Yan odada, ama o uyurken girmeniz doğru olur mu?

ŞEFİKA : Biz kendisinin İstanbul'dan bir ahabamız olduğunu zannediyoruz da onun için Zühre Hanım.

İZZET : Eğer oysa uyuyor da olsa öperek uyandıracağım.

ZÜHRE : Ya o değilse, kapısını açtığımız için kızarsa...

ŞEFİKA : O kadar sert mi yüzbaşı? Benim tanıdığım Memduh bey çok mülayim bir yaratılıştaydı.

İZZET : Belki harp onu değiştirmiştir Şefika Abla.

ŞEFİKA : En iyisi bekleyelim, Zühre Bacı'mız da zor durumda kalmasın.

EFEKT : KAPI GICIRDAYARAK AÇILIR

MEMDUH : (UYKULU) Ekip tamamlandı galiba. Hoşgeldiniz.... (ŞAŞKIN) Şefika... Şefika ne işin var burada? İzzet sen de mi geldin?

ŞEFİKA : Biziz ya...

İZZET : İşte bulduk sizi Memduh Ağabey.

MEMDUH : Nasıl şaşkını bilemezsiniz. Aman Allah'ım rüyada gibiyim? Sevdiğim iki insan da burada karşımda duruyor. N'oldu kağı kolunu bıraktınız mı?

ŞEFİKA : Eee yalnızca siz terfi edecek değilsiniz ya... Bize de önemli vazifeler verdiler.

MEMDUH : Yoksa istihbarat dairesinden gönderilecek olan iki kişi siz misiniz?

İZZET : N'oldu ağabey, bizi beğenemedin mi yoksa?

MEMDUH : Ah sizi beğenmez miyim çocuk, ama bu çok tehlikeli bir vazife... İnsan ortak mazisi olduğu, yakından tanıyıp sevdiği insanları ateşin içine nasıl atar?

ŞEFİKA : Bir asker gibi düşünün Memduh Bey, şu an önce vatan demeniz lazım.

MEMDUH : Ah Şefika... Ben bugüne kadar her türlü tehlikenin üstüne korkmadan atıldıysam seni de düşmana ezdirmemek içindi. Sevdiğim ve ileride evlenmeyi planladığım kadın esir edilmiş bir vatanda yaşamasın diyeydi. Şimdi nasıl olur da seni sabotajlar için kullanabilirim?

ŞEFİKA : Rica ederim Memduh bey, burada herkesin içinde hislerinize hakim olmanız size daha çok yakışır. Eğer evlenip mesud bir yuva kurmak isteseydik, bununla iktifa ediyor olsaydık Anadolu'ya geçmezdik değil mi? Madem ki şu an buradayız vazifemiz neyse onu yapmak mecburiyetindeyiz.

MEMDUH : Şefika sen benden daha iyi bir askersin galiba.

ŞEFİKA : Ben şu anda Zühre Hanım gözünüzde neyse o olmak isterim.

İZZET : Bu hizmet yolculuğundan dönüş yoktur Memduh Ağabey.

EFEKT : KAPI AÇILIR KAPANIR

SAMİ : Uyandınız mı yüzbaşım?

MEMDUH : Gel Sami. Şimdi vazifelerimizle ilgili açıklamalar yapacağım. Ekibimiz küçük, fakat yapacağımız hizmet pek büyük.

İZZET : Sonunda tam istediğim gibi bir vazifeye kavuştum.

MEMDUH : Sözümlü kesme İzzet. Bu ekip askerî bir disiplin içinde faaliyet gösterecektir.

İZZET : Emredersiniz yüzbaşım!

MEMDUH : Şimdi, bizden beklenen düşman gerisinde hemen faaliyete geçerek geniş ölçüde sabotajlar yapmak. Yunan birliklerinde panik yaratacak propaganda taaruzuna girişmektir. Gerek sabotajlar, gerek ordumuzun genel taaruz kalkmasından sonra, girişeceğimiz propaganda çalışmaları için her şey düşünülmüş ve hazırlanmıştır... Sizden en önemli ricam; her yerde parolaya dikkat etmeniz.

İZZET : Anadolu ateşi...

MEMDUH : Evet, Anadolu ateşi... Kurmay başkanı tahrip edilecek cephane, malzeme yığınakları ile büyük düşman birliklerinin çekiliş yollarını tıkayacak köprülerden hangilerinin atılacağını bütün detaylarıyla bana anlattı, harita üzerinde açıklamalar yaptı. Şimdi kaybedecek zamanımız yoktur. Şafak söküyor. Şimdi hep birlikte çifte giden köylüler rolüne bürüneceğiz. Bunu renk vermeden başaracağımızı ümid ediyorum.

SAMİ : Yolda düşman devriyeleri sorguya çekerse...

MEMDUH : Bu da gelebilir başımıza. Ölüm tehdidi, her türlü işkence ve baskı altında kalabiliriz. Asla sır vermeyeceğiz.

ŞEFİKA : Asıl sabotajları nerelerde yapacağız yüzbaşım?

MEMDUH : İlk 30 kilometreyi aştıktan sonra vazife taksimini yapacağım. Beşimizin de ayrı vazifesi olacak. Bu benim değil ordu ve vatanın bize yüklediği bir ödevdir ve sorumlugumuz onlara karşıdır. Allah yardımcımız olsun.

EFEKT : BİTİŞ MÜZİĞİ

IV. BÖLÜMÜN SONU

V.BÖLÜM

KİŞİLER

ŞEFİKA

MEMDUH

SAMİ

DÜŞMAN ASKERİ

İZZET

ZÜHRE

BİR KADIN (50-55 yaşlarında)

ANNE

RIZA

KOMŞU KADIN

SOFİYA (16-17 yaşlarında bir Rum kızı)

ÖZET

ŞEFİKA : Ben Şefika. Türk tarihinin en kara günleri yaşanırken İstanbul'daydım.

Komşumuz Üsteğmen Memduh Bey, manevi kardeşim saydığım İzzet ve bir grup vatansever insanla millî kuvvetlerde yer almak için Anadolu'ya geçtik. Memduh Bey'le söze dökülmemiş bir gönül bağımız var. Hislerimizi konuşmak için vatanımızın bu içler acısı halinin sona ermesini bekliyoruz. Ben ve İzzet kardeş kağnı kollarındaki sevkıyatla ilgileniyorduk. Memduh Bey'den uzun süre haber alamadık. Garp Cephesi istihbarat dairesinde çalışmaya başladık. Askerî disipline uygun ve gönülden çalıştığımız için bize çok gizli bir görev verildi. İzzet kardeşimle eski bir değirmende, ekipteki diğer kişilerle buluşıcağıktık. Aylardır haber alamadığımız Memduh Bey'i de orada bulduk. Ekibin komutası ondaydı ve vazifemiz cephane ve malzeme yığınaklarını tahrip etmek, köprüleri imha etmektir. Köylü kıyafetlerine bürünerek vazife yerine doğru

yürümeye başladık. Yolda düşman devriyeleriyle karşılaşmamak için dualar ediyordum. Çünkü gizli görevimiz ortaya çıkmasa dahi, tarlaya giden köylülere de zulüm yaptıklarını biliyorduk.

EFEKT : GİRİŞ MÜZİĞİ

MEMDUH : Biraz geride kalır mısın Şefika? Konuşmak istiyorum.

ŞEFİKA : Değirmendeki konuşmanıza benzer sözler söyleyecekseniz hiç başlamayın yüzbaşım.

MEMDUH : (YALVARIRCASINA) Bana komutanın gibi değil, nişanlın gibi davranamaz mısın? Adımı söyle Şefika. Ben senin adını söyleye söyleye hayat buldum. Yaşamak istiyordum ve senin adını tekrar tekrar söylemek sanki bana çelikten bir zırh giydirdi, sanki kurşun işlemez bir sihir yaptı.

ŞEFİKA : Ben bütün bu gönül bahislerini İstanbul'da dinlemek istiyorum yüzbaşım. Şu anki şartlar...

MEMDUH : (SÖZÜNÜ KESEREK) Ama belki de İstanbul'u hiç göremeyeceğiz. Belki bir cephaneyle birlikte biz de havaya uçacağız.

ŞEFİKA : Rica ederim yüzbaşım, asker ocağında karşılaşan iki insan olarak kabul edelim birbirimizi. Eğer hislerimize kulak verirsek bu çok önemli vazifeyi başarmamız zor olur.

SAMİ : Yüzbaşım biraz ileride düşman devriyeleri var galiba... Ne yapalım yolumuzu değiştirelim mi?

MEMDUH : Hayır hayır, bu daha çok dikkat çeker. Bizi mutlaka farketmişlerdir, en iyisi doğruca gitmek. Unutmayın çift sürmeye giden köylüleriz.

EFEKT : KISA MÜZİK

DÜŞMAN ASKERİ: (BOZUK TÜRKÇE'YLE) Durun! Hangi köydensiniz? Nereye gidiyor sunuz?

MEMDUH : (KÖYLÜCE) Biz Değimenköy'deniz. Tarlaya gidiyoruz.

D. ASKERİ : Garip!.. Sapasağlam adamlarsınız sizi askere çağırmadılar mı?

MEMDUH : (KÖYLÜCE) Unuttular herhalde beyim!

D. ASKERİ : Unuttular ha! (KAHKAHALARLA GÜLER) Bunu vatanıma döndüğümde arkadaşlarıma anlatacağım. Unutmuşlar... Madem onlar unuttu, siz niçin askelik şubelerine gitmediniz? Savaşta korktunuz değil mi? Bir de Türkler için cesur derler. Ne palavra!

İZZET : (MIRILDANIR) Palavra olmadığını pek yakında göreceksiniz.

ŞEFİKA : (FISILDAR) Deli misin İzzet, kendine hakim ol!

D.ASKERİ : Ne mırıldanıyorsun sen delikanlı? Askere gitmek isterdin sen değil mi? Anan baban mı bırakmadı yoksa?

ŞEFİKA : (KÖYLÜCE) Kardeşime bakmayın siz, tarlaya gitmek için sabırsızlanıyor da.

D. ASKERİ : İyi iyi gidin bakalım. Sakın Türk askerlerine yiyecek içecek vermeyin ha! Zaten şeyhülislamınız da fetva vermiş, hepsinin katli gereklidir demiş.

SAMİ : Bizim yiyeceğimiz bize zor yetiyor zaten, kimseye veremeyiz.

D. ASKERİ : Bizden gelen olursa boş çevirmeyin ama, yiyeceğiniz yoksa da kadınlarınız güzelmiş. (KAHKAHALAR) Korkmayın korkmayın! Hadi şimdi gidin, ama bir gece kapınızı çalabiliriz ona göre.

EFEKT : AYAK SESLERİ

MEMDUH : Neyse bunu da atlattık arkadaşlar.

İZZET : Ben dayanamayıp boğazına sarılacaktım adamın.

ŞEFİKA : Soğukkanlı ol kardeşim. Şu an onlar ne derse desin, önemli değil, alacağımız sonuç önemli.

ZÜHRE : İyi ki sataşmadı bize.

MEMDUH : Eğer öyle bir şey yapmaya kalkışsaydı. Gizlediğim parabellumun mermilerini yiyecekti namussuz.

ŞEFİKA : Keşke bizlere de silah verilmiş olsaydı.

MEMDUH : Tehlike anında kullanmak için iyi olurdu, ama şüphelendiklerinde üzerimizi arayıp hepimizi silahlı bulurlarsa kurtulamazdık ellerinden.

İZZET : Daha yolumuz var mı Memduh Ağabey? Bu şımarıkların dersini bir an önce vermek istiyorum.

MEMDUH : Bir on kilometre daha yürüyeceğiz. Küçük, eski bir bağ evinde bizim için bırakılmış tahrip kalıpları, bomba, dinamit gibi malzemeler var. Nasıl kullanılacağını öğreteciğim size. Zaten Sami Bey'le Zühre Hanım bu konuda tecrübeli. Zannederim siz de hemen öğrenirsiniz. Bu gece darmadağın edeceğiz Yunan ordusunu. Panik, korku ve cephane eksikliği mahvedecek onları, kaçacakları köprü de yıkılmış olacağından arkadan gelen ordumuz onları iyice sıkıştırarak.

İZZET : Kim korkakmış görsünler bakalım.

ŞEFİKA : Zafer bizindir İzzet kardeş!

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

ŞEFİKA : Bu bağ evinin kapısı açık yüzbaşım. Böyle bir yere nasıl bırakırlar malzemeyi?

MEMDUH : Kilitli olsa daha çok şüphe uyandırırdı Şefika Hanım.

EFEKT : KAPI GICIRDAYARAK AÇILIR.

İZZET : Burada eski bir masadan başka bir şey yok!

MEMDUH : O masa çok kıymetlidir İzzet.

ZÜHRE : Masanın altında mı yoksa?

MEMDUH : Evet zühre Bacı. Sami Bey, masanın ucundan tutun da kaldıralım.

SAMİ : Peki yüzbaşım.

MEMDUH : Zühre Bacı, o kilimi çekip alın ordan.

İZZET : Burada bir kapak varmış.

ŞEFİKA : (TAKDİRLE) Çok iyi düşünülmüş!

MEMDUH : Evet iyi düşünöldü. Aşağıda bol miktarda el bombası, dinamit ve tahrip kalıpları var. Aşağıya inip size uzatacağım, Sami Bey düzgünce sıralayın malzemeyi. İzzet, sen gözcölük et. Şefika Hanım, Zühre Bacı, pencereden, kapıdan uzak durun sizi gören olmasın.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

İZZET : Vakit geceyarısını buldu Memduh Ağabey, artık çıkalım mı?

MEMDUH : Tamamdır İzzet, herkes ne yapacağını iyice anladı değil mi? Bir daha söylüyorum. Siz Sami Bey, sol yandaki büyük köprüyü uçuracaksınız, siz Zühre Bacı sağ yandaki küçük köprüyü imha etmek de sizin vazifeniz.

SAMİ-ZÜHRE : Tamam yüzbaşım!

MEMDUH : İzzet, seni köyün girişinde bir adamımız bekliyor olacak. Parolayı söylemeden hiçbir şey açıklamayacaksın, ne olur ne olmaz. O sana köyde bir ev gösterecek. Evin önünde nöbetçi boldur. Ne yapıp edip nöbetçileri atlatacak evin penceresinden el bombasını atacaksın.

İZZET : Emredersiniz yüzbaşım!

MEMDUH : Unutma bombayı atmadan önce şu pimi kaldıracaksın. Sonra da sekize kadar sayıp fırlatacaksın. Eğer sekize kadar saymadan atarsan yerden alıp senin tarafına atarlar. sekizden fazla sayarsan bu kez elinde patlar, çok dikkatli ol!

İZZET : Endişe etmeyin yüzbaşım. Bu gece vatanın en güzel şirini yazacağım.

MEMDUH : Size gelince Şefika Hanım, En tehlikeli vazifeyi ısrar ettiğiniz için size verdim. Siz de Yunan karargâhının içine gireceksiniz. Aşçı kadınlardan biri bizim için çalışıyor. Sizi kızı gibi gösterip mutfağa alacak. Kadın parolayı söylemeden konuşmayın. Size mühimmat deposunu gösterecek ve nöbetçileri oyalayacak. Siz de hemen dinamitleri yerleştirip fitili ateşleyecek ve çok çabuk oradan uzaklaşacaksınız.

ŞEFİKA : Emredersiniz yüzbaşım!

MEMDUH : Ben de karargâhtaki diğer cephaneliği uçuracağım. Herkes vazifesini yaptıktan sonra bu bağevine dönecek. Sizden şüphelenirler ve yakalarlarsa asla ve asla buradan söz etmeyeceksiniz. Haydi şimdi dağılalım. Allah yardımcımız olsun.

SAMÎ : Hakkınızı helal edin yüzbaşım. Gidip gelmemek, gelip görmemek var.

MEMDUH : Helal olsun! Sizler de helal edin arkadaşlar. İnşallah eksiksiz döneceğiz buraya.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

İZZET : (İÇ SES) Demek cephanelerinden bir kısmını burada saklıyorlar. Ama sekiz saniye sonra hiçbir şey kalmayacak. Nöbetçiler bu köşeden beni göremezler. Şansa bak! Pencere açık. Şu pimi çekelim önce. Bir... iki... üç... dört... beş... altı... yedi... sekiz... Alın bakalım!

EFEKT : BÜYÜK BİR PATLAMA/ARKA ARKAYA KÜÇÜKLÜ BÜYÜKLÜ

PATLAMALAR-DÜŞMAN ASKERLERİ ARASINDA BAĞIRIP ÇAĞIRMALAR/ FONDA

İZZET : (BAĞIRIR) Ahhh! Yandım! (SAYIKLAR GİBİ) Safiye!... Safiye!...

BİR KADIN : Aman Allah'ım ne yatıyorsun burada çocuk? Kaç...

İZZET : (İNLEYEREK) Kaçamam... Belimden aşağısı paramparça.

BİR KADIN : Bayıldı galiba... Şu eve kadar sürükleyebilsem...

İZZET : Safiye'ye söyle ana! Onu hep sevdim!...

EFEKT : KISA MÜZİK

MEMDUH : Hepinizi tebrik ediyorum arkadaşlar! Büyük bir iş başardınız. Pencereden bakın, alevler, patlamalar hâlâ devam ediyor. Biraz sonra ordumuz girer köye. Düşmanın kaçacağı hiçbir delik kalmadı.

ŞEFİKA : İzzet dönmedi.

MEMDUH : Bir yerde saklanıyor olabilir Şefika. Düşman askerleri bu mağlubiyetin verdiği hınçla ateş edip duruyordur. Köydeki evlerden birine saklanmış olabilir.

SAMÎ : Belki de yolu şaşırmıştır.

ZÜHRE : Büyük ihtimalle gizlenmiştir.

ŞEFİKA : (YALVARIR) Onu arayalım Memduh Bey, belki de şu anda yaralıdır, yardım bekliyordur.

MEMDUH : Ordumuz gelmeden gidemeyiz Şefika. Seni anlıyorum bir kardeş gibi bağlanmışsın İzzet'e. Ondan mesul hissediyorsun kendini. Hepimiz birbirimizden mesulüz. Seni de ateşe atamam. Biraz bekle, şafak sökerken gelir askerlerimiz. O zaman buluruz İzzet'i.

ŞEFİKA : Size asker gibi davranın diyordum Memduh Bey, ama şimdi n'olur bir baba gibi bir ağabey gibi hislerinizi dinleyin. Bulalım çocuğu.

ZÜHRE : Şefika Hanım'la ben gideyim aramaya. Siz dikkat çekersiniz, ama iki köylü kadından kimse şüphe etmez. Çocuğumuzu arıyoruz deriz.

MEMDUH : Peki gidin! Ama unutmayın, kendinizi tehlikeye atmayacaksınız, daha yapacağımız çok iş var.

EFEKT : KISA MÜZİK

BAĞIRIP ÇAĞIRMA,KOŞTURMA

ZÜHRE : Bombalanan ev burası olmalı Şefika Hanım... İzzet kardeş de fazla uzağa gidememiştir. Buradaki köylülere sorabiliriz.

BİR KADIN : Kime bakıyorsunuz bacılar?

ŞEFİKA : Kardeşimi arıyorum ben. Burada misafir kalıyordu.

BİR KADIN : Kaç yaşlarındaydı kardeşin bacım?

ŞEFİKA : Onaltı onyedici civarında.

BİR KADIN : Belki de benim eve aldığım gençtir. Ama...

ŞEFİKA : Nerede çabuk gösterin! Yaralı mı? Öldü mü yoksa?

BİR KADIN : Belki aradığın o değildir bacım korkma. Gelin göstereyim. Evim şuracıkta zaten.

EFEKT : AYAK SESLERİ

BİR KADIN : Ben eve aldığımda yaşıyordu, konuştu bile. Sonra hemen kapandı gözleri.

ŞEFİKA : Öldü mü? Öldü mü, söyleyin!

BİR KADIN : Başınız sağolsun.

ŞEFİKA : (AĞLAMAKLI) Ölmemiştir o, insan o kadar gençken kolay ölmez.

ZÜHRE : Konuştu demiştin bacı, neler söyledi?

BİR KADIN : Safiye'ye söyle ana! Onu hep sevdim!.. dedi. Safiye yavuklusu olmalı.

ŞEFİKA : Safiye dedi ha? Bu İzzet, Zühre Hanım. Bu İzzet...

BİR KADIN : İşte geldik, bakın avluya kadar getirebildim zavallıyı.

ŞEFİKA : (ÇIĞLIK ATARAK) İzzet kardeşim! İzzet! Vatan şehidi İzzet! Gözün açık gitmesin canım kardeşim! Safiye dedin ha! İnsan kardeşim benim! Safiye'yi bulacağım İzzet, söz sana. Diyeceğim ki ona, ölmeden önce seni sayıkladı, seni sevdiğini söyledi diyeceğim. Vasiyetin yerine gelecektir kardeşim, rahat uyu. Anadolu ateşim, rahat uyu.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

ANNE : Çok solgun görünüyorsun Şefika. Çık biraz bahçede dolaş istersen.

RIZA : Halacığım, düşman karargâhına nasıl girdiğini bir daha anlatsana.

ANNE : Halanı yormayalım Rıza. Bak nasıl yorgun ve zayıf görünüyor. İyice dinlensin yine anlatır.

ŞEFİKA : Çabuk toparlarım yenge merak etme.

ANNE : Memduh Bey İstanbul'a ne zaman dönecekmiş Şefika.

RIZA : Artık İstanbul'da hiç düşman kalmadı, rahatça dolaşabilir. Yabancı askerlere selam vermek zorunda kalmaz. Dönsün artık.

ŞEFİKA : Bir aya kadar dönmüş olur.

ANNE : Güzel, biz de bu süre içinde hazırlık yaparız.

ŞEFİKA : Ne hazırlığı bu yenge?

ANNE : Tabii ki düğün hazırlığı. Yoksa hep nişanlı mı kalacaksınız?

ŞEFİKA : İzzet'i düşünüyorum şimdi yenge. Gözüme başka hiçbir şey görünmüyor. Onun bir vasiyeti var. Yerine getirmeliyim. Gidip sevdiği kızı bulmak zorundayım.

ANNE : Tabii yavrum, o çocukcağız da pek genç gitti. Nerede oturduğunu biliyor musun?

ŞEFİKA : Memduh Bey tarif etmişti. Safiye'nin evi de bitişikmiş onlara. İzzet kardeşin bir de madalyası var. O madalyayı kime vereceğim bilmiyorum. Hiç kimsesi yoktu çocuğun.

ANNE : Vah evladım vah!

ŞEFİKA : Acaba Safiye'ye versem... Doğru olur mu yenge?

ANNE : Elbette verebilirsin kızım, birbirlerini seviyorlarsa nişanlı sayılırlar. Ama ailesine danışsan iyi olur derim. Belki kızlarının kismetini kapanır diye düşünürler.

ŞEFİKA : Bilmediğin bir şey var yenge. Bu kız Türk kızı değil. İstanbul'da yaşayan Rum'lardan.

ANNE : Hay Allah! Vallahi pek karışık bir iş kızım. Adı niçin Safiye peki?

ŞEFİKA : Aslında Sofiya... Ama İzzet ona Safiye dermiş.

ANNE : Sen en iyisi kızı gör, tanış konuş. İzzet'in vasiyetini yerine getir. Baktın ki kız gerçekten sevmiş bu delikanlıyı, ondan bir hatıra olarak ver madalyayı. Ama savaşa katıldı diye kızılıyorsa verme. Ne yapalım? Hak ediyorsa almalı, bu madalya çöpe atılmak için alınmadı ki.

ŞEFİKA : Haklısın yenge. En doğrusu senin dediğin gibi yapmak.

EFEKT : GEÇİŞ MÜZİĞİ

KAPI VURULMASI

KOMŞU : Kime baktın hanım kızım? O ev boş... Onlar Yunanistan'a gittiler. Bir kızları kaldı burada, ama o da çalışıyor, biraz sonra gelir.

ŞEFİKA : Ailesinin niçin Yunanistan'a gittiğini biliyor musunuz?

KOMŞU : Korktular zavallılar. Türkler bütün Rum'ları kesecekmiş diye bir söylenti çıkarmış edepsizin biri. Onlar da can korkusundan evlerini bırakıp gitti.

ŞEFİKA : Kızlarının adı Sofiya mı? Genç bir kız olacak...

KOMŞU : Sofiya mı, biz Safiye deriz ona. Öylesi daha kolayımıza gelir. Burada kaldı o. Çok ısrar etti ailesi, zorladılar hatta.

ŞEFİKA : Neden gitmedi biliyor musunuz?

KOMŞU : Bir komşumuz vardı Hüseyin Efendi. Rahmetli oldu çoktan. Onun oğluna sevdalıydı Safiye. Duyduğumuza göre oğlan millî kuvvetlere katılmış, sonra haber maber çıkmadı. Onu bekler durur kızcağız. İzzet gelmeden bir yere gitmem der. Hah işte bak! Sokağın başında göründü kızcağız.

ŞEFİKA : Ne güzel kız!

KOMŞU : Hem güzel hem de çok namusludur, mahalleli de sever, korur Safiye'yi. Güzelin şansı olmaz derler ya, bu kızın da bahtı kapalı galiba. İzzet gitti gider.

EFEKT : AYAK SESLERİ

SOFİYA : Akşamınız hayırlı olsun.

KOMŞU : Safiye kızım, bak bu hanım seninle konuşmak ister, galiba İzzet'ten haber getirmiş. Hadi gözün aydın!

SOFİYA : (SEVİNÇLİ TELAŞLI) İzzet'ten mi? Hoş geldiniz! Hoş geldiniz abla!

ŞEFİKA : Benim ismim Şefika... Evinizde konuşabilir miyiz kardeş?

SOFİYA : Tabii tabii buyurun eve girelim Şefika Hanım.

KOMŞU : Safiye! Sonra bana anlatmayı unutma ha?

SOFİYA : Unutmam teyze.

EFEKT : KAPININ AÇILIP KAPANMASI

SOFİYA : Buyurun oturun, size bir kahve pişireyim hemen.

ŞEFİKA : Zahmet etme, zaten işten geliyorsun yorgun olmalısın.

SOFİYA : İzzet'ten haber getirmiştiniz ya, yorgunluğum uçtu gitti. Nasıl iyi mi o?

ŞEFİKA : Nasıl söyleyeceğim bilmiyorum Safiye?... Sana Safiye diyebilir miyim. İzzet kardeşim de hep öyle derdi.

SOFİYA : Tabii diyebilirsiniz.

ŞEFİKA : Sana bambaşka haberlerle gelmek isterdim Safiye... Ama yalnızca son sözlerini getirebildim. Hepimizce mukaddes sayılan bir dava uğruna, vatanı uğruna şehit oldu İzzet.

SOFİYA : (SAYIKLARCASINA) Şehit mi oldu?

ŞEFİKA : Son sözlerini sana ulaştırmayı onun vasiyeti bildim.

SOFİYA : Şehit oldu demek?

ŞEFİKA : O şimdi cennette Safiye. Bütün şehitlerimiz gibi. Sen ondan geriye kalan tek insansın.

SOFİYA : Biliyor musunuz, onunla gitmeyi öyle çok istedim ki... Olmaz dedi, bir Rum kızının gönüllü olarak çalışacağına kimse inanmaz dedi. Casus zannederler dedi. Oysa ben onun inandığı davaya inanıyordum. Kim haklı kim haksız görüyordum. Türkler topraklarını kaybetmemek için, haysiyetlerini, şereflerini ayaklar altında ezdirmemek için savaşıyordu.

ŞEFİKA : Senin ağzından bunları duymaktan gurur duyuyorum Safiye.

SOFİYA : İzzet de böyle derdi. Demek son sözlerini getirdiniz bana.

ŞEFİKA : "Safiye'ye söyleyin, onu hep sevdim." demiş.

SOFİYA : (HIÇKIRARAK) Allahım bu acıya nasıl dayanacağım ben?

ŞEFİKA : Bilmem seni teselli eder mi? Ondan bir hatıra daha getirdim sana. Bir istiklal madalyası. Anladım ki sen bu madalyayı gururlanarak alması gereken insanlardan birisin.

SOFİYA : (AĞLAMAKLI) Bu madalya İzzet'im olacak. Ölünceye kadar ayırmayacağım yanımdan. Beni bulduğunuz, bana onun madalyasını layık gördüğünüz için teşekkür ederim Şefika Abla. Onun vatanı benim de vatanımdır. Ama şartlar milletleri böylesine düşman ediyor bazen.

ŞEFİKA : Bundan sonra milletlerimizin birbirine düşman olmaması için elimizden geleni yapmalıyız Safiye. Yapmalıyız ki İzzet gibi gençler, ömürlerini eksik yaşamassınlar. Gözü yaşlı sevdalılar bırakmasınlar arkalarında.

SOFİYA : Ben Mustafa Kemal Paşa'ya inıyorum Şefika Abla, o hem kendi memleketinde hem de bütün cihanda sulh isteyen büyük bir paşadır. Ona ve onun milletine güvendiğim için gitmedim ailemle, İzzet'i bekledim. Bizimkileri kışkırtan da İngiltere oldu. Başvekil Lloyd George Türkler'den daima hakaretle ve nefretle söz etmiştir. Eski Yunan ve Roma medeniyetleri Anadolu'da yeniden kurulacak demiştir, ama bunları yalnızca iki milleti birbirine boğazlatmak için söylemiştir.

ŞEFİKA : Biliyorum Safiye kardeş, Türk münevverleri de, yıllardır Türkiye'de yaşayan azınlıkların münevverleri de bunu biliyor, ama bazıları geç anladı işte. Sen genç yaşına rağmen bunu bildiğin için tebrik ediyorum. İçinde Anadolu ateşinden bir kıvılcım taşıyorsun.

SOFİYA : İzzet'in kıvılcımı şimdi gökyüzünde, belki bir yıldız olmuş parlıyordur.

ŞEFİKA : Adını bildiğimiz bilmediğimiz bütün şehitlerimiz, bütün Anadolu kıvılcımları şimdi orada ve emin ol Safiye kardeş bundan sonra seninle sürecektir olan dostluğumuz onları bahtiyar edecektir. Gel şimdi, seni alnından öpmek istiyorum sevgili kardeşim.

EFEKT BİTİŞ MÜZİĞİ

SON